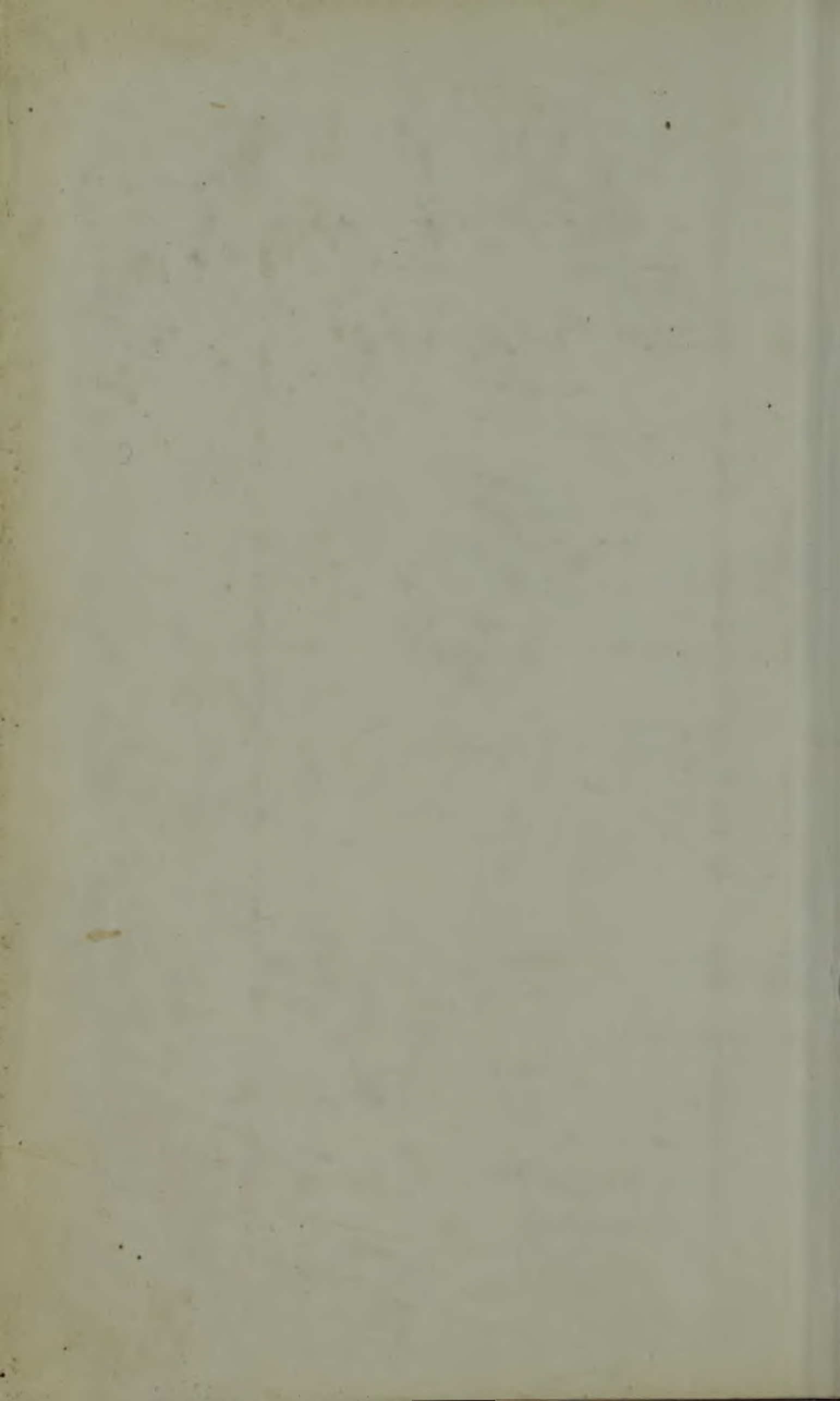
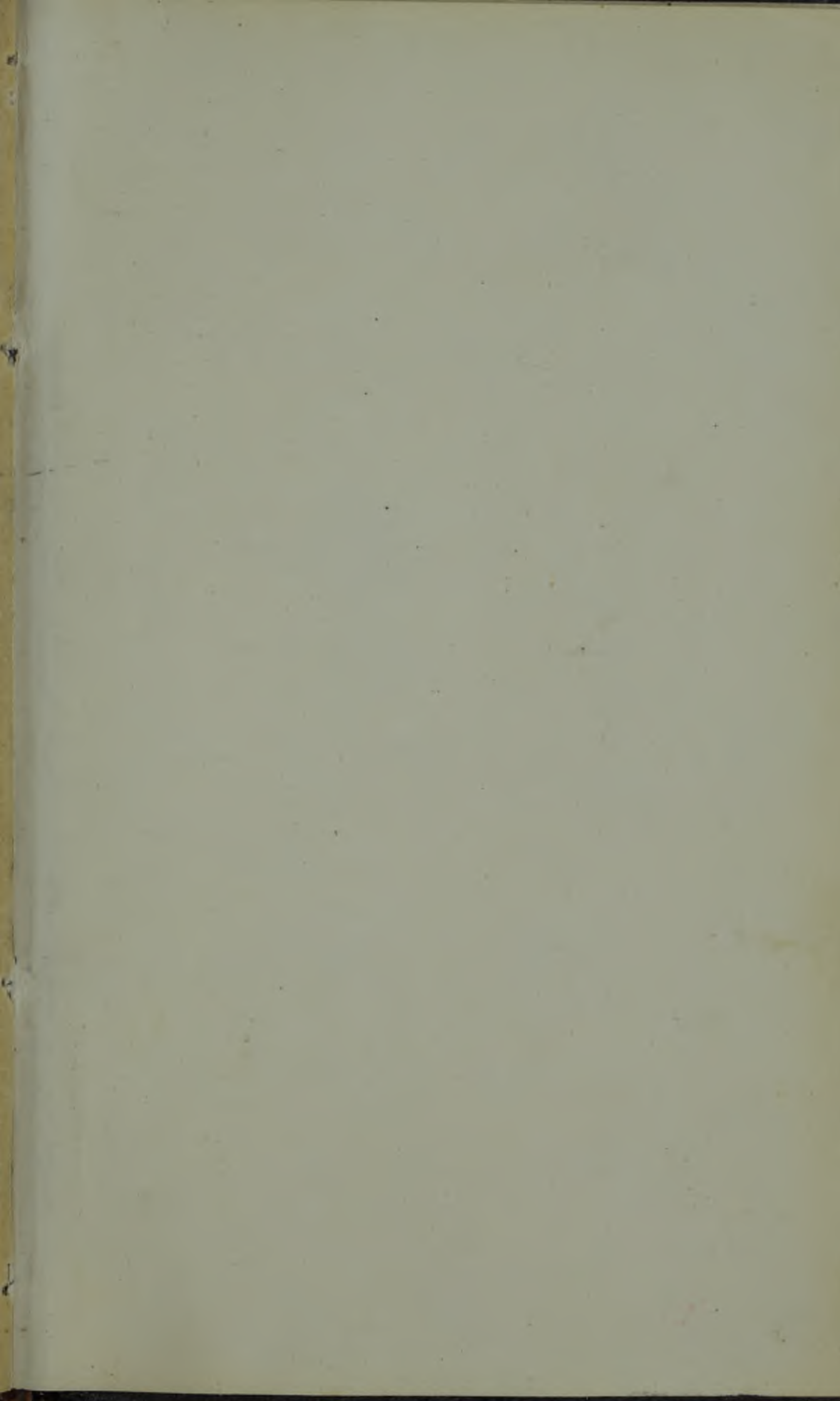

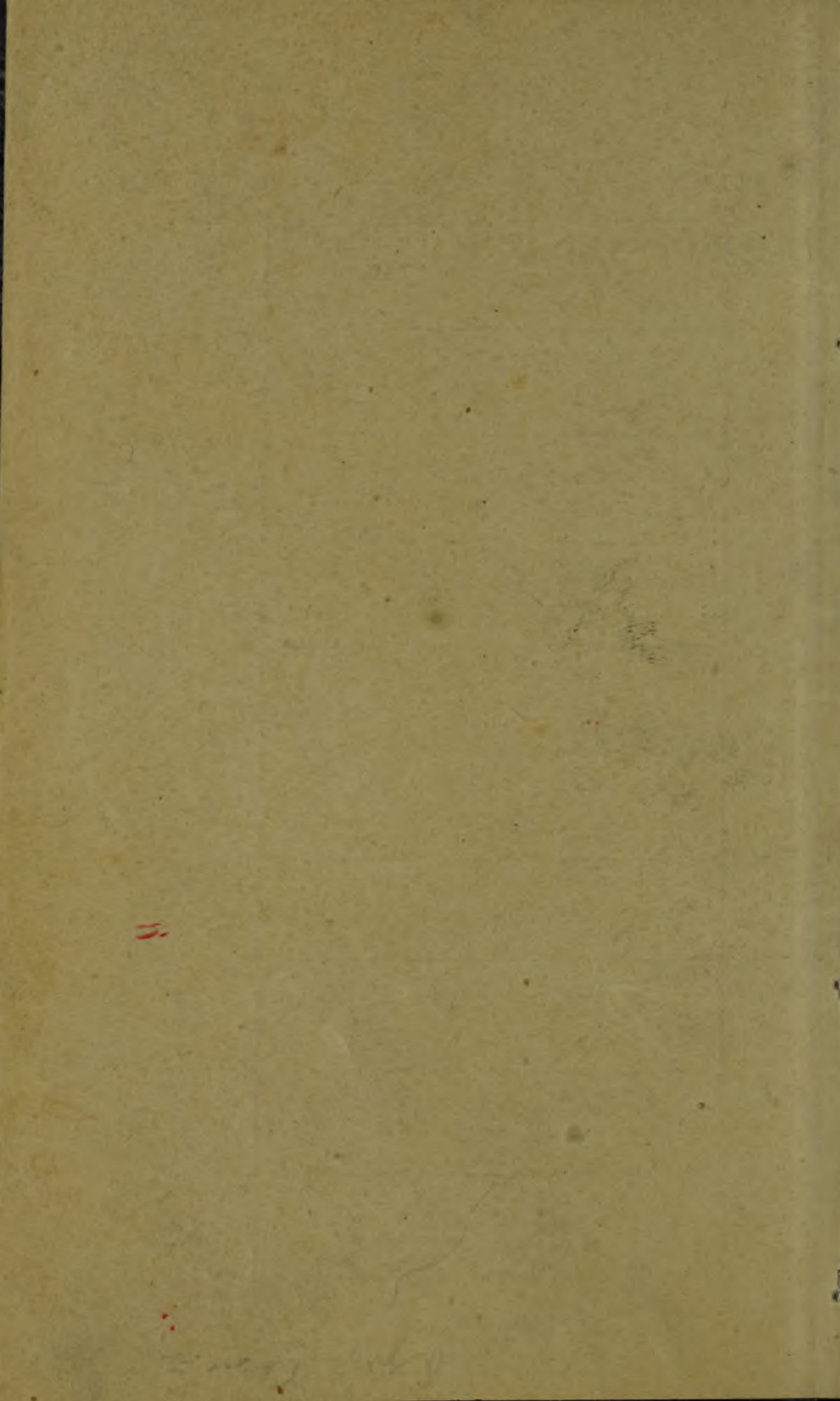

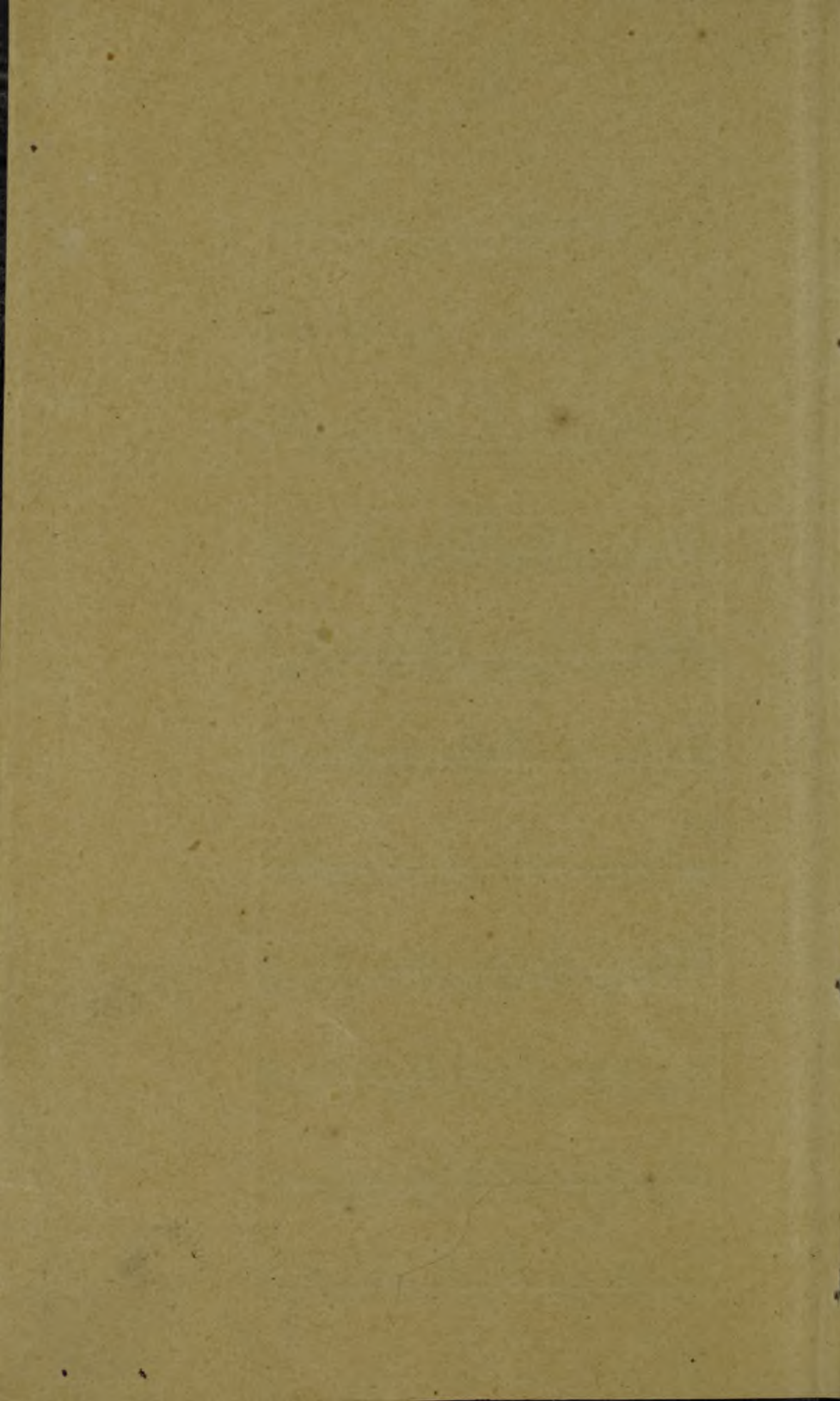
AB218

AB218

هذه زيارة نزلت من قلمي الابجى فى الافق

الاعلى لـ **حضرة سيد الشهداء حسين بن علي**
 ما سوره فداه

هو المعزى السلى الناطق العليم

شهد الله انه لا اله الا هو والذى

اتى انه هو الموعود فى الكتب والصف

والمذكور فى افئدة المقررين و

المخلصين وبه نادت سدة البيا

فى ملكوت العرفان يا احراب الادبا

لعمركم قد اتى ايام الاخران بما

ورد على مشرق الحجة ومطلع البرهان

ما ناح به اهل خبا والمجد فى الفردوس

الاعلى

الاعلى وصاح به اهل سرادق الفضل
 في المحبة العليا : شهد الله انه لا
 اله الا هو والذى ظهر الله هو ولكن
 المخزون والسر المكنون الذى به
 اظهر الله اسرار ما كان وما يكون
 هذا يوم فيه انفتحت اية القبل
 بيوم يقوم الناس لرب العرش و
 الكرسي المرفوع : وفيه نكسبت
 رايات الاوهام والضنون وبرز
 حكم الله وانا اليه راجعون : و
 هذا يوم فيه ظهر الذب العظيم الذى

لبشر به الله والنبّيون والمرسلون
 وفيه سرع المقرّبون الى الرّحمن المختو
 وشربوا منه باسم الله المقتدر
 المهيم القيوم وفيه ارفع نجيب
 البكا من كل الجهات ونطق لنا
 البيان الحزن لاولياء الله واصفيا
 والبلاء لاحياء الله وامنائه و
 الهم والغم لظاهر امر الله ممالك
 ما كان وما يكون يا اهل مدائن
 الاسماء وطلعات الغرفات في
 المحبة العليا واصحاب الوفاء
 في ملكوت

في ملكوت البقاء مدلولوا ثوابكم
 البيضا والحمراء بالسوداء بما انت
 المصيبة الكبرى والرزية العظمى
 التي بها ناهى الرسول وذاب كد
 السبول وارتفع حين الفردوس
 الاعلى ونخب البكاء من اهل سرادق
 الاربعين واصحاب السفينة الحمر
 المستقرين على سر المحبة والوفاء
 اه اه من ظلم به اشتعلت حقائق
 الوجود وورد على مالك الغيب و
 الشهود من الذين نقصوا ميثاق

الله وعهده وانكروا حجة وجمدا
 نعمته وخادلوها باياته فاهاه ارواح
 الملائكة الاعلى لمصيبتك القدر
 يا ابن سدس المنتهى والسر المستر
 في الكلمة العليا فاليتم ما ظهر حكم
 المبدئ والمآب وما رأت العيون
 خبداك مطروحا على التراب بمصيبتك
 منع بحر البيان من امواج الحكمة و
 العرقان وانقطعت نسائم السما
 بحزنك تحت الاثار وسقطت الانما
 وصعدت ذفرات الامرار ونزلت
 عبرات

عبرت الاخيار فاه اه ياسيد الشهداء
 وسلطانهم واه اه يا فخر الشهداء
 ومحبوبهم اشهد بك اشرف نير
 الانقطاع من افق سماء الابداع
 وترئيت هياكل المقرّبين بطراز
 التقوى وسطح نور العرفان في
 فاسوت الانشاء، لولا ك ما ظهر حكم
 الكاف والنون وما فتح ختم الرّحيق
 المختوم ولولا ك ما غرّدت حمامة
 البرهان على غصن البیان وما
 نطق لسان العظمة بين ملا^ن الادبا

مجزئتك ظهر الفصل والفراق بين الهاء
 والواو وارتفع ضريح الموحدين في
 البلاد بمصيدتك منع القلم الاعلى
 عن صريره وحجر العطاء عن امواجه
 ونسأله الفصل من خزيرها وانها
 الفردوس من خزيرها وشمس العدل
 من اشراقها اسئد انك كنت اية
 الرحمن في الامكان وظهور الحجة و
 البرهان بين الاديان بك انجز الله
 وعده وانظر سلطانه وبك ظهر
 سر العرفان في البلدان واشرق
 نير

نيرا لا يقان من افق سماء البرهان
 وملك ظهرت قدس الله وامره
 واسرار الله وحكمه لولاك ما ظهر
 الكنز الخزون وامره المحكم المحتو
 ولولاك ما ارتفع السد من الافق
 الاعلى وما ظهرت لنالى الحكمة
 والبيان من خزائن قلم الابهى
 بمصيبتك تبدل فرح الجنة لعليا
 وارتفع صرخ اهل ملكوت الاسماء
 انت الذى باقبالك اقبلت الوجود
 الى مالک الوجود ونطقت السد

الملك لله ممالك الغيب والشهود
 قد كانت الاشياء كلها شيئا واحدا
 في الظاهر والباطن فلما سمعت
 مصائبك تفرقت وتشتتت وصارت
 على ظهورات مختلفة والوان متغايرة
 كل الوجود لو هو ذك القداء يا مشرق
 وحى الله ومطلع الاله الكبرى وكل
 النفوس لصيبتك القداء يا مظهر
 الغيب في ناسوت الانشاء اشهد بك
 ثبت حكم الانفاق في الافاق وذات
 اكباد العشاق في الضراق اشهد
 النور

النور ناه لمصباتك والصور صحا
 بما ورد عليك من اعدائك لولاك
 مما تجلى الرحمن لابن عمران في طور العرفان
 اناديك واذكر يا مطلع الانقطاع
 في الابداع ويا سر الظهور في جبروت
 الاختراع بك فتح باب الكرم على العالم
 واشرق نور القدم بين الامم اشهد
 بارتفاع يد رحمتك ارتفعت اياك
 الممكنات الى الله منزل الايات و
 باقبالك الى الافق الابهي اقبلت
 الكائنات الى الله منظر البينات

انت النقطة التي بها فصل علم ما كان
 وما يكون والمعدن الذي منه
 ظهرت جواهر العلوم والفتون
 بمصبتك توقف قلم التقدير و
 ذرفت دموع اهل التجريد فاهاه
 بحزنك تزعزعت اركان العالم وكأ
 ان يرجع حكم الوجود الى العدم أنت
 الذي بامرك مناج كل مجر ومناج كل
 عرف وظهر كل امر حكيم بك ثبت
 حكم الكتاب بين الاحزاب وجرى فرائد
 الرحمة في المئات قد اقبلت اليك
 يا سر

يَا سُرُّ التَّوَرَةِ وَالْأَنْجِيلِ وَمَطْلَعُ آيَاتِ
 اللَّهِ الْعَزِيزِ الْجَمِيلِ مَلِكِ بَنِي مَدِينَةٍ
 الْإِنْقِطَاعِ وَنَصَبِ رَايَةِ التَّقْوَى
 عَلَى أَعْلَى الْبَقَاعِ لَوْلَاكَ الْإِنْقِطَاعُ عَنْ
 الْعُرْفَانِ عَنِ الْأَمْكَانِ وَرَأَيْتُكَ الْوَحْدَانَ
 عَنِ الْبِلْدَانِ بِعَدْرَتِكَ ظَهَرَتْ
 قُدْرَةُ اللَّهِ وَسُلْطَانُهُ وَعِزُّهُ وَقُدْرَتُهُ
 وَمَلِكُ مَا جَبَّحَ بِحُجُودِ وَاسْتَوَى سُلْطَانُ
 الظُّهُورِ عَلَى عَرْشِ الْوُجُودِ أَشْهَدُكَ
 كَشَفْتَ سُبُحَاتِ الْحَيَالِ وَارْتَعَدَتْ
 فَرَائِصُ أَهْلِ الضَّلَالِ وَخَمَتِ أَثَارُ الظُّلْمِ

وسقطت آثار سدرة الأوهام
 يدعك الأظهر تزيت مدائن
 العشاق واخذت الظلمة نور الأفاق
 وبك سرع العشاق إلى مقر الفداء
 واصحاب الاشتياق إلى مطلع نور
 اللقاء يا سر الوجود ومالك الغيب
 الشهود لم اد راية مصيبتك اذكرها
 في العالم واية رزاياك ابثها بين
 الامم انت مصطب علم الله ومشرق
 اياته الكبرى ومطلع اذكاره بين الورى
 ومصدر اوامره في ناسوت الانشاء

يا قلم الاعلى قل اوّل نوْدٍ سَطَعَ ولاح
 واوّل عرفٍ تَضَوّع وفاح عليك يا
 حفيف سدرت البیان وشجر الايقان
 في فردوس العرفان فباشرت شمسر
 الظهور ونطق مكلّم الطور وظهر حكم
 العفو والعطاء بين ملا الانشاء ^{شاهد}
 انك كنت صراط الله وميزانه ومشق
 اياته ومطلع اقتدائه ومصدر
 اوامره والحكمة واحكامه الشافذة
 انت مدينة العشق والعشاق
 جنودها وسفينة الله والمخلصون

ملاحها وركابها بديانك ملاح بحر
 العرفان يا روح العرفان واشرق
 نير الايقان من افق سماء البرهان
 بذاتك في ميدان الحرب والجدال
 ارفع حنين مشارق الجمال في فردوس
 الله الغنى المتعال بظهورك نصبت
 راية البر والتقوى ومحت اثار البغي
 والفحشاء، اشهد انك كنت كثرنا
 علم الله وخزينة جواهر بيانته وحكمته
 بمصيبتك تركت النقطة مقرها الاعلا
 واتخذت لنفسها مقاما تحت الباء
 انت

انت اللوح الاعظم الذي فيه رقب
 اسرار ما كان وما يكون وعلوم ^{لن} الا
 والاخرين وانت القلم الاعلى الذي
 بحركته تحركت الارض والسما و
 توجهت الاشياء الى انوار وجهه ^{الله}
 رب العرش والعرشي اياه بمصيبتك
 ارتفع مخيب البكاء من الفردوس
 الاعلى واتخذت الحوريات لانفسهن
 مقاما على التراب في الجنة العليا
 طوبى لعبدا ناح لمصيباتك وطوبى
 لامة صاحت في بلاياك وطوبى

لعين جرت منها الدموع وطوبى
لارض تشرفت بحسبك الشريف
ولمقام فاز باستقرار حبيبك اللطيف
سبحانك اللهم يا اله الظهور والجل
على غصن الطود اسئلك بهذا النو
الذي سطع من افق سماء الانقطاع
وبه ثبت حكم التوكل والتفويض في
الامداع وبالاخبار التي قطعت في
سبيلك وبالاكباد التي ذابت في
حبك وبالدماء التي سفكت في
ارض التسليم امام وجهك ان تغفر
للذين

للذين اقبلوا الى هذا المقام ^{على} الا
 والذوق العليا وقد رطم من قلبك
 الاعلى ما لا ينقطع به عرف اقبالهم
 وخلصهم عن مدائن ذكرك وثنا ^{لك}
 اي رب ترينهم منجذبين من نفحات
 وحيك ومنقطعين عن دونك في
 ايامك اسئلك ان تسقيهم من
 يد عطائك كوثر بقائك ثم
 اكتب لهم من براعة فضلك اجر
 لقاءك اسئلك يا اله الاسماء
 بامرك الذي به سخرت الملك

والملكوت وبند آتاك الذي اتخذ
 منه اهل الجبروت ان تؤيدنا على
 ما نحب وترضى وعلى ما نرتفع به
 مقاماتنا في ساحة عزك ولباط
 قريتك اى رب نحن عبادك اقبلنا
 الى تحليات انوار فيضهمورك الذي
 اشرق من افق سماء جودك اسلك
 بامواج تجربياتك امانا ووجه
 خلقك ان تؤيدنا على اعمال
 امرتنا بها في كتابك المبين
 انت انت ارحم الراحمين ومقصود
 من

من في السموات والارضين
 ثم اسئلك يا الهنا وسيدنا
 بعددتك التي احاطت على
 الكائنات وبقدرتك الذي
 احاط بالوجودات ان تنور عرش
 الظلم بانوار سير عدلك و
 تبدل اربكة الاعتساف بكرم
 الانصاف بعددتك وسلطانك
 انك انت المقتدر على ما تشاء
 لا اله الا انت المقتدر

القديم

الها معبودا

2

عبادت را از ثمره وجود محروم منما
 و از هجر جودت قسمت عطا فرما
 تویی مقتدری که قوت عالم قوتت را
 ضعیف نمود و شوکت امرای ارض
 ترا از مشیت باز نداشت از تو مظلوم
 فضل قدمیت را و عنایت حبیبیت را
 تویی فضال و تویی غفار و تویی
 بخشنده و توانا

الها معبودا صبیحا مقننا

3

شهادت میدهم که تو بوصف ممکنات
 معروف

معروف نشوی و باز کار موجود است
 موصوف نکردی ادراکات عالم
 و عقول امم بساحت قدست علو
 ماینبی راه نیامد و پی نبرد یا
 چه خطا اهل مدینه استار از افق
 اعلایت منع نمود و از تقرب بحیر
 اعظمت محروم ساخت لکیر از
 کتابت امم البیان و یک کلمه از ان
 موحدا مکان چه نام پیاسی از عبادت
 ظاهر که کل را از شناسائیت باز
 داشتی بیک قطره از دریای رحمت

نارجیم را بیفرد و یکجذره ازنا محبتت
 عالم را برافروزد ای علیم اگر چه غافلیم
 و لکن بکرمت متشبث و اگر چه جاہلیم
 بجز علت متوحه یقینی از جوادی
 که کثرت خطا ترا از عطا باز ندارد
 و اعراض اهل عالم نعمت را سد ^{بد} نماید
 باب فضلت لازال مفتوح بود ه
 شبیهی از دریای رحمت کل را بطراز
 تقدیس مرتبت فرماید و در شعی از بحر
 جودت تمام وجود را بغنای حقیقی ^ن فایز
 نماید ای ستار پرده برمدار
 لازال

لا زال ظهورات کرمات عالم را احاطه
 نموده و انوار اسم اعظم بر کل تا^{بد}
 عبادت را از بدائع فضلت محروم
 نما و اکاهی بخش تا بوحدا نیت
 کواهی دهند و شناسائی ده تا
 بسویت لشتا بند رحمت ممکنا ترا
 احاطه نموده و فضلت کل را اخذ کرد
 از امواج بحر بخشش بحور طلب و
 طمع ظاهر هر چه هستی توئی نادانست
 لا یبق ذکره الا بالدخول فی ظلم و
 الورد فی سباطک در هر حال امر^ش

قدیمت را میطلبیم و فضل عجمیت را
 میجوئیم امید چنان که نفسی را از
 مضلت محروم نسازی و از طراز
 عدل و انصاف منع ننمایی تو بے
 سلطان کرم و مالک عطا و الهین
 علی من فی الارض و السماء:

الها معبودا

از تو ام و بتو امدم قلبم را بنور معرفت
 منیر فرما بوی مقتدری که قدرت
 عالم و اسم از اقتدارت با زنداشت
 از ملک اشراق از نیر کرمت در باها
 کرم

کرم ظاهر و از ملک تجلی از غیر وجودت
 عالم وجود موجود ای پروردگار آنچه
 لائق ایامت نیست خدما و آنچه قابل^{ست}
 عطا فرما تویی ان بخشند که بخششت
 محدود بحدود نه عباد تویم تو را میخوانیم
 و از تو میطلبیم تویی فضال و تویی^{بخشنده}

۵
الها معبودا ملکا مقصودا

به چه لسان تو را شکر نمایم غافل بودم
 اکاهم فرمودی معرض بودم براقبات
 تأیید نمودی مرده بودم از ارجیا^ه
 زندگی بخشیدی پشمرده بودم از کو^ت

بیان که از قلم رحمت جاری شده تا زکی
 عطا کردی پروردگار او جود کل از
 جودت موجود از بحر کرم متحر و
 مفر ما و از دریای رحمت منع مکن
 در هر حال توفیق و تأیید میطلبم
 و از شما فضل بخش قدیمت را
 سائلم تویی خالک عطا و سلطان
 ملکوت بقا:

الما معبودا کریم رحیم

تویی آن سلطانیکه سلاطین عالم
 نزد اسمی از امتیازیت خاضع و خاشع
 ای کریم

ای کریم کرمت عالم را احاطه نموده
 و رحمت سبقت گرفته ترا قسم میدهم
 بکاهه علیا و اقتدار قلم اعلی که این
 عبد را مؤید فرمانی بر اوج پهلایق
 ایام تو است غریب اراده و طن اعلی
 نموده و قاصدی قصد غایت قصو
 کرده او را مدد فرما تا بر خد متقی
 نماید و بابتشار او امر و احکامت
 مشغول گردد ای کریم این فقیر را از
 بحر غنایت محروم مگردان مسکین را
 در ظل رحمت مقررده که شاید از نفحات

وحي تازه شود و بحیات ابدی فائز گرد

تویی قادر و توانا و تویی عالم و دانا

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَلِيُّ الْأَعْلَى

الهاکرمیا رحیم

تویی آن سلطان که ملک است و هو

موجود گشت و تویی آن کریم که اعلی

مبندگان مجتشت را منع نمود و ظاهر

بودت را باز نداشت از تو سوال

مینما هر از عبد را فائز مانی باینجه

سبب نجات است در جمیع عوالم و توئی

مقتدر و توانا و تویی عالم و دانا
الها

الهامعبودامقصورا کریمارحیما
 جافها از تو و اقتدارها در قبضه
 قدرت تو هر که داند بندگی از ملک
 بگذرد و بمقام رفعا مقاماً علیا
 رسد و هر که داند بازی از خا^ل
 پست تر بلکه هیچ از او بهتر پرورد^{کار}
 بانباه کاری و نگاه کاری و عد^م
 پرهیز کاری مقصد صدق میطلبیم
 و لقاء ملک مقتدر ~~در~~ ^{بر} ~~م~~ ^م
 امر امر تو است و حکم آن تو و عالم
 قدرت ز بر فرمان تو هر چه کنی عد^ل

صرفست بد فضل محض یک تجلی از
 تجلیات اسم رحمانت رسم عصیان
 از جهان براندازد و محو نماید و یک
 نسیم از نسائم یوم ظهورت عالم را
 بجلعت تازم مزین فرماید ای توانا
 نا توانان را توانائی بخش و مردگان را
 زندگی عطا فرما شاید ترا بیابند
 و بدربای اکاهیت راه یابند و بر
 امرت مستقیم مانند اگر از لغات
 مختلفه عالم عرفت ثنای تو متضوع
 شود همه محبوب جان و مقصود رو^ن

چه تازی چه فارسی اگر از آن محرو
ماند قابل ذکر نه چه الفاظ چه معنا
ای پروردگار از تو میطلبیم کل را
راه نمائی و هدایت فرمائی تو
قادر و توانا و عالم و مدبّر

الها معبودا مسجودا

9

شهادت میدهم بوجدانیت تو
و فردانیت تو و بخششهای قدیم
و حدیدت تو و ان کریمیکه امطا
سحاب سماء رحمت بر مشرب و صبیح
باریده و اشراقات انوار افتاب بخشش

بر غاصی و مطیع تابید ای رحیمیکه
 سازج رحمت بابت را ساحد و هو
 عنایت کعبه امرت را طائف از تو
 سؤال میثمانیم فضل قدیمت را ^{مطلبیم}
 وجود جدیدت را میجوئیم که بر مظاهر
 وجود رحم فرمائی و از فیوضات آیات
 محروم نسازی جمیع محتاج و فقیرند
 وانت الغنی الغالب القدر

یا کاکا پادشاهان

هراکاهی بر یگانیت کواهی داده
 تویی ان توانا نیکه جودت وجود را
 موجود

موجود فرمود و خطای عباد عطايت را
 باز نداشت ای کریم از مطلع نور
 منور نما و از مشرق غنایت ثروت حقیقی

بخش توئی بخشند و تو انا: یا حسین 64

ماجو پروردگار توئی یا دشاهی که

امرت را بنمود عالم منع ننمود و سطوت

ام از اقتدارت باز نداشت توئی

ان کریمیکه عصیان اهل مکان

ملکوت عفرانت را منع ننمود رحمت

بمثابه غیث ها اطل بر غاصی و مطیع

نازل ای رحیم بندگانت را از دریا

بجشت منع منما و محروم مساز تو

بجشنده و مهربان

الهام عبودا مسجودا

شهادت میدهد عبد تو بوحدا ^{فدیت}

تو و فرد اندیت تو و از بدائع فضلت

مسئلت مینماید آنچه را که سزاوار ^{محشش}

تو است و ظهور و بروزش از دفتر

عالم محو نشود سخا با و هام او را ستر

نماید و غمام ظنون او را از اشراق

باز نداده ای کریم هر صاحب بصیر

و سعی بزرگست شهادت داده و بر

سبقت

سبقت رحمت کواه عبادت و از درگاه

شنا سانی محروم منما و از انوار وجه

ظهور منع مفرما توئی بخشنده و مهربان

لا اله الا انت الغزير الميثان :

الها معبودا

ترا ذکر منما پر و مجید عنایتت محسوس

و بدیل رحمت متشبتتم از تو امر

قدیمت را می طلبم و فصل عمیمت را

میجوهر استلک بانوار انبیااتک و

رسلک ان تو یبدنی علی ذکرک و شنایک

والعمل بما امرتني به فی تکاملت انک

انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا

انت العفو والكره

بنام خداوند یکتا اله اکرم و رحیم

شهادت میدهم بوجدانیت و فردا^{نیت}

تو و بابی که از برای تو شب و مثل

نبوده و نسبت جودت عالم وجود را

موجود فرمود و کرمت ام را با اسم اعظم

راه نمود بعضی بوساوس خناس از

دریای رحمت محروم گشتند و برخی

از تحلیات افتاب حقیقت منور شد^{ند}

ای کریم از تو امرزش قدیمت را مظلوم

و رحمت

ورحمت عجمیت را میجوید این عبد را
 حفظ نما از شبهات نفوسیکه اعمرا^ض
 نموده اند و از دریای علمت بمنوعه
 الهی الهی حفظ عیدک بجودک و کرمک
 من شراعد آتک الذین نقضوا عهدک
 و میثاقک ای رب لا تمنحنی عن
 رحیقک المختوم ثم ائدنی علی الاستقام^م
 الکبری لنا لا تمنحنی عما نرعبادک
 عن الثروب الیک ائک انت المقتدر
 علی مائشأء و فی قبضتک و مام^ر
 من فی السموات و الارضین

الها معبودا مقصودا

بکمال عجز و ابتها ل از تو مسئلت مینمایم
این عبد را از شرنا عقیق حفظ فرما
و از ظل سدرت منتهی و صریق قلم
اعلیٰ محروم نساز و شاهدان یوم
یومک و الامرا مک استلک بصراطک
الستقیم و نبأک العظیم ان تؤیدنی
على ما یرفع به امرک بین عبادک قلک
انت المقتدر علی ما نشاء لا اله

الا انت المهيمن القيوم

الها کریمًا رحیمًا

اینست نصرت امام و عهد تو و از تو
 میطلبد آنچه را که سزاوار بخشش تو^{ست}
 و عرض مینماید ای خدا مرا از برای
 مشاهده خلق نمودی از تو میطلبم
 مرا محروم مفرمانی و اینست بمع من
 و عرض میکند مرا از برای اصفا از عده
 بوجود آوردی ای کریم مرا از اصفا
 محروم مفرما جمیع موجودات بر
 بخششت کواهد مشتی و فراء اما
 ملکوت غایت حاضر و جمعی غایب
 امام امواج بحر عفرانت قلم فصل

بی منتهایت را امل و سائلند ای
 پروردگار کرامت علت طمع شدن
 وجودت سبب ابرام عبادت را محروم
 مفرما هم بخش وهم بیامرز و هم عطا
 نما تویی قادر و توانا :

الها معبودا مقصودا محبوا

و هم بانوار وجهت متوجه و قلم
 بسطر عنایت مقبل و از تو می طلبم
 عطای قدمیت و بخشش جدیت را
 تویی آن توانا نیکی بیک کلمه اسمنا
 و زمین را خلق نمودی و مظاهر قوت
 و قدرت

و قدرت و عظمت و فضل و جود
 و کرم و قرار فرمودی تا صاحبان
 بصرا تا قدرت و عظمت داد در کل
 اشیا ملاحظه نمایند و بر بزرگیت
 کواهی دهند ای خدا فقیر و ازباج
 عنایت محروم منما و از دریا محبت
 منع مکن یونانی صاحب عطا و قادر
 و توانا و الهی بن علی السلام

الها کریمیا یکا خداوندنا

جودت و جود را همتی بخشید و
 موجود نمود از دریای رحمت محرومش

منما اینمظلومان را در ظلّ سدّ
 عدلت مأوی ده و فقیران را بحیر
 عنایت راه نما توئی ما لک بود
 و سلطان عطا

الها معبودا

18

این نهالست تو غر سر بمودی از
 امطار سخاوت رحمت ایش ده توئی ان
 کریمیکه عصیان عالم ترا از کرم منع
 نمود و از بدائع فصاحت باز داشت
 توئی که هودت وجود را موجد فرمود
 و با فوق اعلی راه نمود عبادت را از
 صراط

صراط مستقیمت منع مفرما تو ۲

فادر و توانا

19

الها معبودا ملکا ملک الملوکا

از تو میطلبم تا مید فرمائی و توفیق

عطا کنی تا با نجه سزاوارا یا مرتواست

عمل نماید و قابل خود و کرم تو است مشغول

کردم ای کریم غافلان و اسیرا کاه

راه نما و کنیزانت را با نوار اسمت منور

فرما و با اعمال طیبه ظاهره و اخلاق

مرضیه مؤید دارلک الحمد و الثناء

ولک الفضل و العطاء این غمله

فانیه را بسرمق عرفانت راه نمودی
 و در ظل جناء محبت ماوی دادی
 تویی بخشنده و توانا و دانا و بدیا

الها معبودا مسجودا

20

سین کلمه از کلمات علیا از صن و
 سما را خلق فرمودی و بیک قطره از
 دریای وجودت وجود را موهود نمودی⁴
 تویی مقتدری که قوت و قدرت
 جبار بره ارض و فراعنه بلاد ترا از
 اراده منع ننمود^۵ ای کریم فقیری
 بیابان توحه نموده و ضعیفی بحبل
 اقتدارت

21

اقتدارت تمسک حسته از تو کریم
 قدیمت را میطلبد و عفو جدیدت را
 سائل و اعلیٰ او را از دریای فضیلت
 محروم منما و از کوثر زندگانی ابدی
 ممنوع مساز توئی قادر و توانا
 ای پروردگار ذرات عالم بوغنیست
 گواهند و بر فضیلت مقرر و معترف
 ایامثل تو غنی مثل منی فقیر را
 محروم مینماید خامش و کلامش
 و بیستهد کل الاشیاء بانک انت اکرم
 الا کریمین و ارحم الراحمین

الهای نیازا کریم و حیاملکمانا لکما

همه عباد تو اند و از کلمه تو از عدم

بوجود آمدند و معترفند بر فقر خود

و غنا ی تو و جهل خود و علم تو و ضعف

خود و اقتدار تو و عجز خود و سلطان

تو ای کریم ما را از اطوار سماء

رحمت محروم نما و از امواج بحر کرمته

منع مکن این نهالهای وجود بید

عنایت تو غرس شد خال و شت

ترقی و نمو است و منتظر نیما از عنایت

تو و ربیع مکرمت تو بوده و هست

ازاب

اذاب ومن الماء كل شيء حي ما دامع
 منها اثار كرمات از قبل در دانی و قاصه
 و مطیع و غاصی مشاهده شد
 و حال موجود و مشهود پیش برهان
 ثابت شد کرمات محدود نبوده و
 عفوت توقف نکرده وجودت از
 موجودات منع نشد در هر حال اثبات
 فضل بهیمنتهایت با بصائر عدل و
 انصاف مشاهده شده و میشود
 نزد مخرج غفران عصیان این عباد
 مذکور نه و در عرصه ثروت و غنا

فقر و احتیاج این عباد را مقدار^{نه}
 از بدایع عطایت مبطلیم و دست^{ها}
 بنیادگاه عظمت بلند نموده ایم ای
 عفو از ما بحدودت در گذر وای
 ستار بکبریت ستر نما وای فضال
 فضلت را باز مدار مجرمیم و لکن
 از تو ایم محروم نما بعیدیم و لکن
 بساط قربت را امل و سائلیم ما را
 منع مکن توفی راه نما و صاحب عطا
 لا اله الا انت رب العرش والثری
 و مالک الاخرة و الاولی
 حمد الها

الهام عبود املکا

حمد و ثنا سزاوار تو است چه که از
 مشتی تراب خلق را خلق فرمودی
 و کوهر بینش و دانش عطا نمودی ای
 کریم از تو میطلبیم آنچه را که سبب حیات
 ابدی و زندگی سرمد است ما را
 محروم نما وجود از وجودت موهوب
 او را از طراز عنایت منع مفرما
 و کل را بتجلیات انوار فی تو حید
 متور گردان لک الامر فی المبدء
 و المعاد و لک الحكم یا مالک الایمان

ومالك العباد

23

المقام عبوداً مسجوداً

این مثلت خال را از اهتر از کلمه
 مبارکه منع منما و از حرارت محبت
 محروم مساز دریاها ی عالم بر رحمت
 محیطه ات شاهد و گواه و امثالها
 بر رفعت و عظمت مقروم معرف
 ای دریای کرم قطره بشطرت توحه
 نموده و ای افتاب بود وجود خود
 طلب کرده هستیت مقتدر از دل
 و برهان و استوانت بر عرش منزه از
 ذکر

ذکر و بیان رجای افتد و قلوب
 ارتقاء ابادی نفوس بر بخشش
 کواهدیت صادق و شاهدیت
 ناطق چه که اگر کریم بود دست ارتقا^ع
 نمیا موحّت تراب چه و ارتقاء چه
 ای کریم نیر رحمت از افق هر شوق طاهر
 و بجم عطایت از هر شطری سنا طمع
 محتاجان بابت عطایت را مطلقند
 و عشاق رویت لقایت را چون خلق
 از تو و امید مکنونه قلب از تو سزاوار
 بلکه امام و جوه اغیار محرمان کوش^{را}

بطراز حدیدی مزین نمائی و باسم
 بدیع فائز فرمائی تویی انکه از اراده^{ات}
 ارادات عالم ظاهر و از مشیت^ت مشیت
 ام نافع و جبار قلوب طالبان قطع
 نشد و منشود کواه ای مقام کلمه مبارک^و
 لا تقنطوا ای کریم عبادت در محضر نفس
 و هوی مشاهد میشوند مجانت^{را}
 امل و محبت^{های} قدیمت را مسائل
 تویی قادر و توانا و معین و دانا

الها معبودا مقصودا

فقیری از فقر آ، قصد بحر عطا نمود
 و جاهل

و جاهلی از جهلاء بتجلیات افتاد
 علمت تو حبه کرده سوال میکنم ترا
 مدامائیکه در راه تو در ایران رنجیده
 شد و بنفوسیکه سطوت ظالمین
 و ظلم مشرکین ایسان را از تو حبه
 بتو منع ننمود و از تقرب باز داشتند
 اینکه کنیز خود را از نفاق با عقیان
 و مشیها ت در بین حفظ فرمائی و
 د و ظل قیاب اسم کریمت ما وی دهی
 تویی قادر بر کل و مهین بر کل
 اشهد و تشهد الاشیاء کلها بانک

انت المقتدر القدير

الهام عبودا مسجودا كرميا رحيميا

25

تو اگاهي و دانائي ان عباد لنا لي

محببت رادر خراش افند و قلوب

بايست حفظ نمودند حال از تو

مطلبيم و مسئلت مينمائيم طارا از

سارقين و خائنين حراست نما و حفظ

منها تولى قادر و توانا

مكو اى اقاى من و مولاي من ^{واله}

26

من و پديد آورنده من

سؤال ميكنم از دريائي بخشش تو كه اين

هنگام

مهال نورسته در بوستان محبت خود
 از کوثر حیوان بوستان و از اریاح
 خریف حفظش نما تونی توانا و توان
 دانا ای خدای من بتور و آوردم
 ترا ذکر منجایم و بمبار کی است از
 دوت فارغ و از ادم ای خدا بتو
 ناظریم و از تو میطلبیم ظاهر کن از
 ما آنچه را که سزاوار تو و ایام تو^{است}
 تونی عطا کنند و بخشند

کریم رحیم

کواهی میپیم بوجدانیت و فردا^{نیت}

تو از تو می طلب آنچه را که بدوام ملک
 و ملکوت باقی و پاینده است تو ای
 مالک ملکوت و سلطان عیب و
 شهود ای پروردگار مسکینی مجر
 عنایت تو حیه نموده و سائلان را مدد
 کرمت اقبال کرده و را محروم منما
 توئی ان فضائل که ذرات کائنات
 بر فضل تو اهدا داده توئی ان بخشند
 که جمیع ممکنات بر بخشش تو اعتراف نمود
 این بند از کل گذشته و بحال خود و
 اذیال کرمت تمسک و تشبیه
 و در

ودر جمیع احوال بتواضع و ترأسا کر
 اگر اجابت فرمائی محمودی در امر و اگر
 ردّ نمائی مطاعی در حکم توئی از مقتد^{الله}
 کل نزد ظهورش عاجز و قاصر مشاهده
 شوند ای کریم این عبد را بنحود و ^{مکدا}
 توئی قادر و توانا و مالک بود و عطا

الهی الهی این عبد را از مشرفی و هو
 حفظ فرما و مودر بر و تقوی مزین
 دارای مالک من مملوکت ترا ذکر مینا^{ید}
 و لا زال بصرش منتظر عنایات لایضا^م

تو بوده و هست پس باز کن باب رحمت را
 و قسمتی عطا فرما این عبد متمسک را
 از یک کلمه علیا عالم وجود را موهود
 فرمودی و با انواع مآئده و نعمت و آلاء
 لا تخصی من دشتی تویی بخشیده
 و توانا لا اله الا انت العلی الابهی

الها پروردگار را محبوبا مقصودا

29

بتوانم ام و از تو میطلبم آنچه را که
 سبب بخشش تو است تویی بحر خود
 و مالک وجود لا زال لحاظت علت
 ظهور بخشش و عطا عباد خود را
 محروم

محروم منها و از بساط قدس و قرب
 منع مقرما توئی بختنده و مهربان
 لا اله الا انت العزيز المنان
 پروردگار مهربان پادشاه دادرسا
 حمد و ثنا و شکر و بیها ترا سزا است
 که کنج شناسائی را در دل و دلیعه
 کناردی لطیفه وجود را از آب و گل
 برانگیزی توئی توانا نیکه قوت و
 شوکت عباد ترا ضعیف بنمود و لشکر
 غفلت و عسکر غرور و ثروت ترا از
 اراده باز نداشت در حینیکه سهلا

صنعینه و بغضا از جمیع جهات طیار
 باستقامت تمام قاهر و بما ینبغی قائل
 ظلم فراعنه ترا از گفتار منع نکرد
 و قهر جباریه از اراده غالبه منع
 ساخت ای پروردگار دستورانرا
 راه نما و بجنود دانائی و علم لدنی مدد
 بخش شاید عباد تو امراه راست و خیر
 بزرگ بشارت دهند و فائز نمایند
 ای کریم یوفوت ساطع و امرت غالب
 و حکمت نافذ اولیانت را از دریاه
 مجشست محروم ساز و از برای هر یک
 از قلم

از قلم عنایت انچه الیوم سزاوار
 فصل توانست مرقوم نما و مقتدرها
 تویی توانا و تویی دانا و دینا ای
 پروردگار دستوران را آگاه نما
 تا با کاهی خود غافلین را آگاه نماید
 و کمرها را از راه او مندا تا کل در ظل
 قباب عظمت و سدر رحمت جمع ^{شوند}
 و بشنوند انچه را که قوه سامعه از
 برای آن بظهور آمد و مشاهده
 نمایند انچه را که قوه باصره از برای
 آن موجود گشته امر را بر تو و جانها قربان تو

بسم الله الاقدس الاعظم العلی الاعظم

الها مقصودا محبونا کریمیا رحیمیا

توئی ان علمیکه هیچ امری از تو مستور

نبوده و نخواهد بود و توئی ان خیریکه

از اسرار قلوب و نفوس و صد درگاه

نبوده و خواهی بود هر عمل ناپاک و مباهله

تو رب تو را جمع اراده ات خاک را از افلاک

مکذرا ند و سطوتت صخره صما و آله

غامد ای خداوند دانا عبادت ضیافت

ترا اراده نموده از او بپند بر و قولش

فرمان توئی کریمیکه احدی از اولادین

خارجین

و آخرین از سماء فضلت محروم بر نکشت
 این خدمت را از عبدت محمد قبل
 حسن نظر از قبول مزین فرما تو بی همی
 بر همه اشیا و محیط بر ارض و سما
 لا اله الا انت الفضل الکرم

الهی الهی سراج امرت دامدهن حکمت
 بر افروختی از ادبایح مختلفه حقیقت نما
 سراج از تو ذجاج از تو اسباب اسما
 و زمین در مقصده قدرت تو امر اذا
 عدل عنایت فرما و علما را انصاف

توئی ان مقتدر بکے مہرکت فلم امیر
 مہرمت راضرت فرمودی و اولیاً
 رادہ نمودی توئی مالک قدرت و
 ملک اقتدار لا اله الا انت
 العزيز المختار

33
 الثناء الذی ظہر من نفسك الاعلا
 والبهاء الذی طلع من جمالك الالهی
 عليك يا مظهر الكبرياء وسلطان
 البقاء وملک من فی الارض و
 السماء اشهد انک ظہرت
 سلطنة الله واقداره وعظمة الله
 وکبريائه

وكبريائه ونك اشروقت شمس
القدم في سماء القضاء وطلع حبال
الغيب عن افق البدا، واشهد ان
محركة من قلمك ظهر حكم الكاف و
النون وبرز سر الله المكنون
ومدبت الممكيات وعبئت الظهور
واشهد ان بحمالك ظهر جمال المعبود
وبوجهك لاح وجه المقصود و
بكلمة من عندك فصل بين الممكيات
وصعد المخلصون الى الذروة
العليا والمشركون الى الدركات

السُّفْلَى وَاشْهَدْ بَانَ مِنْ عَرْفِكَ فَقَدْ
 عَرَفَ اللَّهُ وَمَنْ فَازَ بِلِقَائِكَ فَقَدْ
 فَازَ بِلِقَاءِ اللَّهِ فَطُوبَى لِمَنْ أَمِنَ بِكَ
 وَبَابَاتِكَ وَخَضَعَ لِسُلْطَانِكَ وَ
 شُرُفَ بِلِقَائِكَ وَبَلَغَ بِرِضَائِكَ
 وَطَافَ فِي حَوْلِكَ وَحَضَرَ تَلْقَاءَ
 عَرْشِكَ فَوَيْلٌ لِمَنْ ظَلَمَكَ وَانْكَرَكَ
 وَكَفَرَ بِآيَاتِكَ وَجَاهَدَ بِسُلْطَانِكَ
 وَخَارِبَ بِنَفْسِكَ وَاسْتَكْبَرَ لَدَى
 وَجْهِكَ وَجَادَلَ بِبِرْهَانِكَ وَفَرَّ
 مِنْ حُكُومَتِكَ وَاقْتَدَارَكَ وَكَانَ
 مِنْ

من المشركين في الواح القدس من
 اصبع الامر مكتوبا فيا الهى و
 محبولى فارسل الى عن يمين رحمتك
 وعنايتك نفحات قدس الطافك
 لتخذي بي عن نفسي وعن الدنيا الى
 شطرك ربك ولقائك انك انت
 المقتدر على ما تشاء وانك كنت
 على كل شئ محيطا

عليك يا جمال الله ثناء الله وذكره
 وهبنا الله ونورده اشهد بان ما
 رأت عين الابداع مظلوما شهد

كنت في أيامك في غمرات البلاء مرة
 كنت تحت السلاسل والغلال و
 مرة كنت تحت سيف الأعداء
 ومع كل ذلك أمرت الناس بما
 أمرت به من لدن عليم حكيم
 وحي لضررك الفداء ونفسي لبلاءك
 الفداء اسئل الله بك وبالذين
 استضافت ووجههم من أنوار
 وجهك واستجوا ما أمر وأمر حبا
 لنفسك ان يكشف السجحات التي
 حالت بينك وبين خلقك ويرزقني
 خير

خير الدنيا والاخرة انك انت

المقتدر المتعالي العزيز العفور الرحيم

صل اللهم يا الهى

على السدرة واوراقها واعضاها

وافنائها واصولها وفروعها بدوام

اسمائك الحسنى وصفائك العليا

ثم احفظها من شر المعتدين وخنود

الظالمين انك انت المقتدر القدير

صل اللهم يا الهى

على عبادك الفائزين وامائك

الفائزات انك انت الكريم ذو الفضل

العظيم لا اله الا انت الغفور الكريم

عليك يا غصن الله

ذكر الله وثنائه وثنائه من في جبروت البقاء

وثنائه من في ملكوت الاسماء

طوبى لك عما وفيت ميثاق الله

وعهدك الى ان فديت نفسك امام

وجه ربك العزيز المختار انت

المظلوم وجمال القيوم قد حملت

في اول ايامك في سبيل الله ما فانا ^{حت}

به الاشياء وتزلزلت الاركان

طوبى لمن يذكرك ويتقرب بك

الى

٧٤
الى الله فالق الاصحا

35
هو المعزى المسلى الناصح العليم

يا قلم قد جاء كرة بعد اخرى ما
اخذت به الاحزان اهل البهائم
الذين امنوا بالله ما لك الاسماء
وفاطر السموات وطارد ابا جهة الحرفان
في هواء الايقان واعترفوا بما نطو
به لسان العظمة في الامكان
يا قلمي الاعلى قد اتتكم مصيبات
ناحت بها سكان الفردوس الاعلى
والحجبة العليا والذين طافوا العرش

في الصَّباح والمساءِ اسمع ندائي ثم
 اذكر المصيبة التي بها احاطت الهوى
 اسمى القيوم وانهمز بها الصبر و
 الاصطبار وتفرقا في الدَّيار
قل اوّل روح به ظهرت الادواح
 واوّل نور به اشرقت الافوار عليك
 يا ورقة العليّ المذكورة في الصحيفة
 الحمرّة انت التي خلقت الله للقيام
 على خدمته نفسه ومظهر امره
 ومشرق وحيه ومطلع اياته
 ومصدر احكامه وايدك على
 شأن

شأن اقبلت بكلك اليه اذا عرض عنه
 العباد والامناء وسمعت ندائه الى
 واجبه وكنت معه في كل الاحوال
 الى ان هاجرت من ارض الظالم الى
 الزوراء ومن الزوراء الى ارض السرور
 ومنها الى هذا السجى الذى سُمى
 بكل الاسماء من لدى الله فاطر
 السماء وكنت فى اللبالي والايام
 فائز بلقائه وناظر الى وجهه
 وطائفه حول عرشه وسماعته
 ندائه وساكته فى بيته وممسكه

بحبله ومنتشبة باذيال رداء
 كرمه وفضله الى ان جاء القضاء
 واضعف بما كان مكتوباً في كتاب
 الله رب الاخرة والاولى وحملت
 شدائد الى ان انفقت روحك
 في سبيله امان وجهه طوبى لك
 يا امي ويا وديقي والمذكورة
 في كتابي والمسطورة من قلبي الاعلى
 في ربي والواحي اشهد انك
 شربت دحيق العرفان من كأس
 البيان وصبرت فيما ورد عليك
 من البأساء

٥٨
من البأساء والضراء في سبيل الله
منزل الآيات ومظهر البينات و
شهادتك أصنت به ومكتبه و
رسله وما أنزله من سما مشيته
وهو آء ارادته افرحى في هذا الخيز
في المقام الاعلى والمحبة العليا و
الافق الابهي بما ذكرك مولى الاسماء
شهادتك فزت بكل الخيز وفلك
الله الى مقام طاف حولك كل عز
وكل مقام رفيع قد كنت قائمة
على الفراش وكان قائما على خدك

٧٩
الغصن الاعظم ومن دونه الاغصان
ثم ذوى القربى والامراء اللآئى كن
من اهل سراق العظة والعصمة
ثم اللآئى جعلهن الله من اوراق
سدر امره وانما رشتة فضله
وكان الاعضان يدخلون عليك
بسلام ويخرجون باذكار وزخرات
واسفات وبعد صعود روحك
نزلت عبراتهم وصعدت ذفرائهم
وناوح كل ذى قلب وذى مقام عند
ربك مالك الارضين والسموات

٨١
فاهاه بجزتك خذت اهل خباء المجد
وفسطاط الفضل وذرفت عيون
اللائى طغى حول العرش بمصبتد
ظهر الفرع الاكبر وذرفت الابصار
تلقاء وجه ربك المختار ومحن
المقربات على مشان فاحت بنوحهن
اهل الحجة العليا والفردوس ^{على} الا
والمللا الابهى الذين طافوا في ازل
الا زال حول ارادة ربهم مالك المبدئ
والمثال يا ورقة العليا قد بدل
بجزتك اليوم بالليل والفرج بالحر

والسكون بالاضطراب الى ان خالطت

الاحزان من في الامكان بما خزن الال^{سم}

المكئون والسر المخزون والقيوم^{هـ} الله

فدى لنفسه القائم امام الوجوه

يا قلم اصبر لان الاحزان اخذت الغيب

والشهود صنع ما كنت عليه و **قل**

مقبلا الى الله مولى الاسماء وفاطر

السماء الهى الهى استلك مجزون

اصفيائك ودموع اوراقك والاحزان

التي بها ذابت الالكاد في البلاد بان

تعفر عبادك وامائك الذين ذكرها

بما نزل

بما نزل من سماء عناقيتك وفم ارادتك
اي رب ترى الهوم اخاطت مظا^{هر}
اسمك القيوم والا حزان اهل سرادق
محبك وعظمتك اسئلك بزفراهن
وعبرانهن فيما ورد عليك في ايامك
بان تنزل على اهل بيتك ما تسكن
به افئدتهم وتسترج به انفسهم
لسلا يعملوا ما يزميل على خزنك في
اياملك ثم اعفر كل امة وردت
بيتك وناحت فيما ورد في هذا الو^ه
الذي غيره قصائنك وحزن اوليائك^{فلك}

واصفياك ثم ايد عبدك الحاضر
 الذي كان قائما على خدمتك و
 شريكا في مصائبك وناظرا في
 ثم اغفر اللهم الامة التي سافرت
 والذين هاجروا من ديارهم الى ان
 حضروا وسمعوا ثم رجعوا ثم الذين
 ارادوا فضلك ومواهبك وجودك
 وعطائك انك انت المقتدر على
 ما تشاء لو تريد لتجيد الحزن فرحا
 في مملكك وكونه الههم سرورا
 بين عبادك لا اله الا انت العفور
 الكريم

الكرم ثم اسئلك مرة اخرى يا اله
 الاسماء بنفوذ امرك واطاعة مشيئتك
 واسرار كتابك وما جرى من قلمك
 الاعلى في صحفك وذكرك يا من تغفر
 في هذا اليوم عبادك واما نك
 كلمهم وكلهم الذين اقتلوا اليك و
 فازوا بذكرك وقاموا على خدمتك
 انك انت الغفور الكريم والعطوف
 الرحيم لا اله الا انت العلي العظيم

هو الشاهد الخبير

يا نواب يا ايها الورقة المنيّة

من سدرتي والمؤانسة معي عليك
 هبائي وعنايتي ورحمتي التي سبقت
 الوجود **:** انا نبشرك بما تقر به عينك
 ونظمن به نفسك ويفرح قلبك
 ان ربك هو المشفق الكريم **:** قد
 رضى الله عنك من قبل ومن بعد
 واختصك لنفسه واصطفاك بين
 الامماء لخدمته وجعلك معاشره
 هيكله في الدنيا والايام **:** اممعي
 مرة اخرى رضى الله عنك فضلا
 من عنده ورحمة من لدنه وجعلك
 صاحبة

صاحبه له في كل عالم من عوالمه
 ورزقك لقائه ووصاله مدا
 اسمه وذكره وملكوته وجبروته
 طوبى لامةٍ ذكرتك وارادت
 رضاك وخضعت عندك . و
 تمسكت بحبل حبك وويل لمن
 انكر مقامك الاعلى وما قدر
 لك من لدى الله ممالك الاسماء
 واعرض عنك وجاحد شأنك
 عند الله رب العرش العظيم . و
 الحمد لله رب العالمين .

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي خلق الخلق بكلمة من عنده
وارسل اليهم الرسل وانزل عليهم الكتب
ليهديهم الى صراطه المستقيم . تشهد
انه لا اله الا هو اقرار العظمة وقدرته
وسلطانه واعتراف افراد بنيته . و
وحدانيته . لم ينزل كان في علو العزة
والارتفاع ولا ينزل يكون في سمو
العظمة والامتناع . لا اله الا هو العليم
الحكيم . يا اهل الوفاء اذا حضرتم لدي
رسم الورقة العليا التي صعدت
الى الرفق

الى الرفيق الاعلى فقوا **وقولوا** السلا
 والتكبير والبهاء عليك يا ايُّتها
 الورقة المباركة المنبثة من السد
 امشهد انك امنت بالله وانياته
 واجبت فدائه واقبلت اليه و
 تمسكت بحبله وتثبتت بذيله
 فضله وهاجرت في سبيله و
 اتخذت لنفسك مقاما في الغرة
 حبا للقاءه وشوقا لخدمته رحم
 الله من تقرب اليك وذكرك بما
 نطق القلم في هذا المقام الاعظم

٨٩
نَسْلُ اللَّهِ بَانَ يَغْفِرُنَا وَيَغْفِرُ الَّذِينَ

تَوَجَّهُوا إِلَيْكَ وَيَقْضِي لَهُمْ حَوَائِجَهُمْ

وَيُعْطِيهِمْ مِنْ مَدَائِنِ فَضْلِهِ مَا أَرَادُوا

إِنَّهُ هُوَ الْجَوَادُ الْكَرِيمُ . الْحَمْدُ لِلَّهِ إِذَا

هُوَ مَقْصُودُ الْعَالَمِينَ . وَمَحْبُوبُ

الْعَارِفِينَ .

هُوَ الذَّاكِرُ الْعَلِيمُ

38

يَا قَلَمُ! الْعَلَى قَدَاتِ الْمَصِيبَةِ الْكَبِيرِ

وَالرَّزْنَةِ الْعِظْمَى إِذَا كَرُمَ صَعْدُ إِلَى

الرُّفْقَى الْأَعْلَى وَالْأَفْقِ الْأَبْهَى

قَدْ أَوَّلَ بِهَاءٍ ظَهَرَ وَاسْتَرْقَ مِنْ

أَفْقِ

٩٠
افق سماء رحمة ربك ممالك الاسماء
وفاطر السموات واوّل عرفٍ سطع من
ربا من العناية والبقاء عليك يا
مطلع الوفاء بين الاخيار ومشرق
الرضا بين الاحرار اشهد انك
تمسكت بالكتاب اذ نبذ المشركون
ودانهم وتشبّثت بذيل الكرم اذ
افكره المعتدون باهوآئهم طوي لك
يا اخي بما كنت هدا فالسهم الغضاء
في سبيل الله ممالك ملكوت الاسماء
ونعيمك يا كلهم بما فرزت بالتوا

القدر اشهد انك وفيت بالميثاق
 اذ نقضه اهل النفاق وسرعت الى
 الافق الاعلى اذ ارتفع النداء بين
 الارض والسماء وكنت مع ربك في
 موارد الباساء والضراء الى ان
 خرجت معه منقيا من ارض الطاء
 بما اكتسبت ايادي الاستغيا، ووردت
 مع مولك في الزوراء المقام الذي
 جعله الرحمن مقر عرشه في سنين
 متواليات اشهد انك امنت بالله
 واعترفت بما نطق به لسان العظمة
 بين

بين البرية وشربت الرحيق المخمور
 اذ فتح ختمه باسم القيوم وهاجرت
 مرة اخرى من العراق مع نير الانوار
 وكنت قائما امام الوجه في العشي
 الاشرق الى ان وودت مع ربك
 ارض السرائر التي سميت بادرته ومنها
 الى الشجر الاعظم وكنت معه في
 سنين معدودات وحاضرا لدى
 المظلوم في الصباح والمساء الى ان طرد
 بقوادم الاستياق الى الله ما لك
 يوم الميثاق واحتد بك ايات ربك

٨٢
الابهي الى الفردوس الاعلى المقام لك
لا يرى فيه الا ظهورات عناية ربك
الفضائل القديمة: **البهائم المشرق**
من افق سماء عناية ربك عليك و
على اولئك واخرئك وظاهرهم وباطنهم
ورحمته الله وبركاته: **سبحانك**
يا اله الغيب والشهود ومرتبي الوحد
استلك بانوار عرشك و**بإشراق**
انوار نير برهانك و**بالتور والذم**
سطع من افق ارادتك في ايامك بان
تغفر لي ولوالدي وللمن امن بك
وبابائكم

وبأياتك أي رب استلكت بهذا
 الرّمس الطهر المعّقدس وبالدّهي
 طاف حولك وقام على خدمتك إلى
 أن انفق روحه في سبيلك في السّجن
 الأعظم أمام وجه العالم بأن تؤيد
 عبادك وأمائك على ما يتضوّع
 به عرف رضاك ثم قدّ رطهم بحوّد
 وكرمك فما يكون معهم في كلّ عالم
 من عوالمك أنك أنت مولى الورى
 ومالك العرش والثّرى لا اله الا
 أنت العفو والكريم

يا اهل الفردوس الاعلى عليكم ذكر الله
 وثنائه وفضله والظافه وسلامه
 وصلواته وكل ذكر خير كان في
 كتابه المبين:

هو عليكم يا اهل القبور سلام
 الله مالك الظهور ومكلم الطور
 طوبى لكم قد فرتم بالايان في ايام
 فيها ارتعدت فرانس الاديان
 اليها، عليكم وعلى اولكم واخركم
 وظاهركم وباطنكم

هو يا عبد الله قد شهد القلم
 الاعلى باذالك وتوجهك الى الوجه
 عليك بهاء الله وبهاء اولياءه
 واصفيائه ثم الذين طافوا العرش

في العشي والاسراق

هو يا حنيف سدره المنتهى عليك
 بهاء الله مولى الورى ورب العرش
 والثرى وبانفحة الفردوس الاعلى
 عليك سلام الله مالك الاسماء

وقا طر السماء

هو يا امته الله جنابك ياربك

واقبلنا الى ربك وسئل الله
 ان يرزقك في كل حين ما قد ربه
 في الجنة العليا لاهل البهاء انه يفعل
 ما يشاء امر امر عنده وهو العزيز

الوهاب

هو يا ورقة يا امة الله عليك

44

سلام الله ورحمته ونوره وفضله

ونسئله لك امواج بحر غفرانه و

اشراقات انوار شمس عطاءه انه

هو ارحم الراحمين واكرم

الاکرمين

هو طوبى

هو عوني لكم يا اسراء الارض
 انتم الذين اقلتم الى ديار العزبة
 شوقا للقاء مطلع نور الاحدية و
 حلمتم في سبيل الله ما ناح به سكان
 الملكوت انتم الذين ما منعكم
 سطوة الامراء عن ضالك الاسماء
 ولا غيب الغراب عن رقيم العزير

الومشاب:

يا هو هنيئا لكم يا اهل البها
 انتم الذين شربتم الرحيق المخوم
 باسمه القيوم في يوم عجاب

هو يانفحات الارض واسرارها

واوراق السدر وثمارها طوبى

لكن قد اتخذت لنفسك في ظل

عناية وتكن مقاماً علياً و

مقاماً كريماً

هو العزيز

سبحانك اللهم يا الهى واله السماء

استثلك باسمك الذى به سخرت

الاشياء وما خلق بين الارض والسماء

ان تنزل على ورقك من ملكوت

قدرتك ما ينبغي لجودك وفضلك

اعوذ

١٠٠
اي رب تراها متمسكة بجبل عنا
ومتشبهة برداء كرمك قد رها
كل خير في كتابك انك انت الغفار
الفضال الكريم لا اله الا انت

العزير العظيم

هو الله العزيز

49

ذكر الله في شجر الفراق ان يا ايها
الاحباب فاصبرون يا اياكم ان لا
تغفلوا عن ذكرنا ثم ايا منا بالحب
فاذكرون قل قد غاب جمال الروح
ومكبت بذلك كل العيون ثم احترقت

كل القلوب: وانك انت يارحنا .
 ذكر ايامي ثم تغنياتي ثم تغردات عز
 محبوب: ثم فكر في ايام الروح كيف
 ظهر بينكم وكان فيكم في سنين محدودة
 فاحفظ نفسك والذينهم كالوا في
 بيتك من كل اناث وذكور: ثم اعلم
 باننا جعلنا هذا اللوح نصا لنفسك
 لتستشق منه رايح الله العزير
 المحبوب: وارسلنا من هذا
 القميص رايح الفضل على كل من
 دخل في خلع الوجود: فهنيئا لمن
 قائلها

قَابِلُهَا وَيُجِدُ مِنْهَا مَا يَقْلِبُهُ إِلَى مِصْرَ
 عَزَّ مَشْهُودٌ وَمِنْ بَقِيَّةِ هَذَا اللَّوْحِ
 وَكَانَ فِي قَلْبِهِ حُبٌّ مَوْلَاهُ لِيَرَى
 فِي الْمُسَامَاةِ مَا أَرَادَ مِنْ لِقَاءِ اللَّهِ الْعَزِيزِ
 الْمَحْبُوبِ كَذَلِكَ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً
 أُخْرَى لَتَكُونَ رَاضِيًا مَنِّي وَعَنْ
 نَفْسِكَ فِي هَذِهِ الْأَيَّامِ الَّتِي مَا أَدْرَكَهَا
 الْمُقْرَبُونَ ثُمَّ ذَكَّرْهُمْ لَدُنَّا كُلَّ مَنْ فِي
 بَيْتِكَ لِحَدِيثِ بَيْنَكُمْ حُبَّ اللَّهِ ثُمَّ عَلَى
 الْأَمْرِ هُمْ يَجْتَمِعُونَ ثُمَّ أَرْفَعْنَا إِلَى اللَّهِ
 انْتِسَابَهَا اللَّهُ إِلَى الذِّبْيِ هَاجِرٍ مَعَ عَبْدٍ

وهذا ما وصيناكم بالحق ان انتم
تعرفون: والروح عليكم وعلى الذين
على دهم يتوكلون: ۱۵۲

کتاب عهدی

اكرافق اعلی از زخرف دنیا خالیست
ولكن در خزان توكل و تفویض از بر
در اث میراث مرغوب لا عدل له
کذاشتیم کنج نکذاشتیم و بر رنج شفیرو
ایم الله در ثروت خوف مستور و
خطر مکنون انظر و ایم اذ کروا ما انزل
الرحمن فی الفرقان و لکل همزة
لمزة

لمزة الذي جمع مالا وعدده ثروة
 عالم را و فانی نه امچه را فنا اخذ
 نماید و تغیر پذیرد لا ثقی اعتنائو
 و نسیت مکر علی قدر معلوم مقصود
 اینمظلوم از حمل شد آند و بلا یا و
 انزال آیات و اظهر دینیات احما
 فارضغینه و بعضا بوده که شاید
 افاق افتد اهل عالم بنور اتقان
 متور گردد و با سایش حقیقی فائز
 و از افق لوح الهی میر این بیان لایح
 و مشرق باید کل بان ناظر باشند

ای اهل عالم شما را وصیت میکنم
 با آنچه سبب ارتفاع مقامات شما^{ست}
 بتقوی الله تمسک نمائید و بدین
 معروف تشبث کنید راستی میکنم
 لسان از برای ذکر خیر است او را
 بگفتار زشت میالائید عفا الله
 عما سلف از بعد باید کل عیالینگی
 نکلم نمایند از لعن و طعن و مایه تکذیب
 به الا لسان اجتناب نمایند مقام
 انسان بزرگست چند و قبل ^{سنگ}
 علیا از خزن قلم اعمی ظاهر امروز
 دوزیست

روزیت بزرگ و مبارک انچه
 در انسان مستور بوده امروز ظاهر
 شده و میشود مقام انسان بزرگست
 اگر بحق و راستی تمسک نماید و بر آن
 ثابت و راسخ باشد انسان حقیق
 بمثابه اسمان لدی الرحمن مشهود
 شمس و قمر سمع و بصر و انجم و اخلاق
 منیر و مضیئه مقامش علی المقام
 و آثارش مرتب امکان هر مقلی الیوم
 عرف فیصدا یافت و بقلب ظاهر
 بافق اعلی توحه نمود او از اهل بها

در صحیفه حرم مذکور حذف فتح عنایت
 با سبی تو اشرب منه بذکری الغریز
 البیدیع: ای اهل عالم مذهب الهی
 از برای محبت و اتحاد است او را سبب
 عداوت و اختلاف منمائید نزد صا^ح
 بصر و اهل منظر اکبر آنچه سبب حفظ
 و علت راحت و اسایش عباد است
 از قلم اعلی نازل شده و لکن جهال از
 چون مرثای نفس و هو سندا از حکمتها
 بالغه حکیم حقیقی غافلند و بظنون
 و اوهام فاحق و غامل یا اولیاء الله
 و امنانه

وامنائنه ملوک مظاهر قدرت و
 مطالع عزت و ثروت حقند در
 باره ایشان دعا کنید حکومت از
 بان نفوس رعایت شد و قلوب را
 از برای خود مقرر داشت فزاع و
 حدال دامن فرمود نهیاً عظیماً
 فی الکتاب: هذا امر الله فی هذا
 الظهور الاعظم وعصم من حکم المحو
 ورتبه بطراز الاثبات انه هو العلم
 الحکیم: مظاهر حکم و مطالع امر که بطراز
 عدل و انصاف مزینند بر کل

اعانت ان نفوس لازم طوبی للامراء
 والعلماء فی البهائم اولئک امنائے
 بین عبادی و مشارق احکامی بین
 خلقی علیهم بھائی و رحمتی و فضلی
 الذی احاط الوجود : در کتاب قدس
 در این مقام نازل شد انچه که از
 افاق کائناتش انوار مجتبی الهی لامع
 و ساطع و مشرق است یا اغصانی
 در وجود قوہ عظیمہ و قدرت کا^{ملہ}
 مکنون و مستور با و وجہ امتداد
 او ناظر ناسید نہ باختلافات ظاہر
 از او

اذا وصية الله انك فاما غصنا
 وافنان ومنتسبين طرا بغصن اعظم
 فاطر باشد : انظر واما انزلنا هـ
 في كتابي الاقدس اذا غيض محرو^ل
 وقضى كتاب المبدئ في المآل توجهوا
 الى من اراده الله الذي الشعب من
 هذا الاصل القديم مقصود ان
 اين اية مباركة غصن اعظم بوده
 كذلك اظهرنا الامر فضلا من عندنا
 وانا الفضال الكريم : قد قد ر الله
 مقام الغصن الاكبر بعد مقامه^{نه}

هو الامر الحکیم: قد اصطفينا الاکبر
 بعد الاعظم امر من لدن علیم خیر
 محبت اعضان بکل لازم و لكن ما
 قد راء الله لهم حقا في اموال الناس
 يا اعضاني وافئاني وذوي فرائی
 نوصيکم بتقوى الله و بمعروف و نهي
 ينبغی و بما ترتفع به مقاماتکم
 براسق میگوید بتقوى سر و اعظم
 از برای نصرت امر الهی و جنودیکه
 لایق این سر و است اخلاق و اعمال
 طيبة طاهرة مرضيه بوده و هست
 می

بگو ای عباد اسباب نظم و اسباب ^{نظم} ^{نظم} ^{نظم}
 منمائید و علت اتحاد را علت اختلاف
 مسازید امید آنکه اهل بها مکمل
 مبارکه قل کل من عند الله ناظر باشند
 و اینکمه علیاً بمثابه السیت از برای
 اطفال فارصغینه و بغضا که در
 قلوب و صدور مکنون و مخرو ^{ست}
 احزاب مختلفه از این کلمه واحد
 سوراخا و حقیقی فائز میشوند
 انّه بقول الحق و یهدی السبیل
 وهوا المقتدر العزیز الجمیل احترام

وملاحظه اعضاى آن بر كل لازم الاعراض
 امر و ارتقاى كلمه و اين حكم از قبل
 و بعد در كتب الهى مذکور و مسطور
 طولى بن فاذنما اربيه من لدن امر
 قدیم و همچنین احترام حرم و
 الله و افتان و منتسبان ^{صلى} الله
 بخدمة الامم و اصلاح العالم
 از ملكوت بيان مقصود عالميان
 نازل شد آنچه كه سبب حيات عالم
 و نبات ام است نصاب قلم اعلى را
 بگوشت حقيقى اصفا نمايد الها خير
 لكم

لكم عَمَّا عَلَى الْأَرْضِ لِيُشْهَدَ بِذَلِكَ

كُنَّا فِي الْعَرْشِ الْبَدِيعِ

إِذَا فُزْتُ بِلُوحِي وَأُخَذْتُ حِزْبُ

إِنِّي وَلَّيْتُ وَحْيَكَ سَطْرَ السَّحَرِ وَ

قُلْ أَشْهَدُ أَنَّكَ مُشْرِقُ آيَاتِ

اللَّهِ وَمُطْلَعُ رِهَانِهِ وَمُصَدِّرُ أَمْرِ

وَمُهَيِّطُ وَحْيِهِ بِنُظْمِ هَوْرِكَ طُلَعَتِ الشُّمُورُ

مِنْ مَعْرِهَا وَبِنَدَائِكَ أُخِذَتْ

الْأَشْيَاءُ إِلَى مَوْحِدِهَا وَالْخُلُقُ إِلَى

خَالِقِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الَّذِي حَمَلْتَ الشَّيْءَ

كُلَّهَا وَالسَّلَايَا بِأَجْمَعِهَا وَأَشْهَدُ أَنَّكَ

قُتَّ عَلَى أَمْرِ اللَّهِ بِسُلْطَانٍ مَا مَنَعَتْهُ
 سَطْوَةُ الْمُلُوكِ وَلَا صَوْضَاءُ الْمَمْلُوكِ
 اسْئَلِ اللَّهَ يَا بَنِي يُؤَيَّدُنِي عَلَى هَذَا
 الْأَمْرِ عَلَى شَأْنٍ لَا يَمْنَعُنِي شَيْءٌ مِنْ
 الْأَشْيَاءِ وَيُوفِّقُنِي عَلَى الْأَسْتِقَامَةِ
 الْكُبْرَى إِنَّهُ هُوَ الْمُقْتَدِرُ عَلَى مَا
 لَيْسَ بِأَيِّ رَيْبٍ تَرَانِي قَائِمًا لَدَى بَابِ
 فَضْلِكَ وَمُتَشَبِّهًا بِأَذْيَالِ دَاءِ
 عَنَابِكَ اسْئَلُكَ بِالْأَسْمِ الَّذِي
 بِهِ أَنْقَلَبْتَ الْأَرْضَ وَصَارَ عَالِيهَا
 سَا فَالْهَا يَا نَحْفَرُ لِي وَلِمَنْ أَمَرَ
 وَحْدَانِيَّةً

بوحدانیتک و فردانیتک ثم انطق
 بثنائک بین خلقت لا قوم بحولک
 علی مقامات عنی فی ایامک ای رب
 قدمضت ایامی و سوف مضی ما
 بقی منها اسئلك بان لا تطردنی
 عن مرادق رحمتک ولا تعبدنی
 عن ظل سدت جودک ای رب اشهد
 بانی انا الفقیر المسکین و انک انت
 الغنی المقتدر الغفور الکریم
 ای رب لا تنظر الی عبادک و اعلم
 تلقاء مدین امرک فانظر الی سماء

عظائمک و بحر هودک و شمس فضلك
 انک انت الیهمن الذی نطق کل شیء
 سباطنتک و اقتدارک لا اله الا انت

المتغالی الغریز الحکیم

بنام کوبیدن تو انا

52

ای صاحبان هوش و کوشش و شایسته

ملک الملک

معنوی خرد

کلین معانی جای

مکرمین و ای هدیه

سلیمان عشق خرد رسنای

جانان وطن مکبر و ای

عنقای بقا خرد

فاف و فاعل

ایست مکان تو اگر بلامکان

بپر جان بر پری و اهنک مقام خود
 رامیکان منائی

ای **سپر روح** هر طبری را نظر بر

اشیا نیست و هر بلی را مقصود

جمال کل مکر و رافت عباد که

ترب فانی قانع شد از اشیا ن

باقی دور مانند اند و بیکلهای بعد

توحه نموده از کلهای قرب محرو

گشته اند زهی حیرت و حسرت و

افسوس و دریغ که با برقی از امواج

مانده اند

رفیق اعلی گذشته اند و از افواج دور

ای دوست در روضه قلب خِرْگُل
 عشق مکار و از ذیل بلبل حب و شوق
 دست مذار مصاحبت ابرار و اغنیمت
 دان و از حرفت اشراق دست و دل
 هر دو بردار

ای پسر اصف کد ام عاشق خرد در
 وطن معشوق محل گیرد و کد ام طالب
 که بی مطلوب راحت جوید عاشق صیاد
 تحیات در وصال است و موت در فرا^ق
 صدرستان از صبر خالی و قلوبشان
 از اضطراب مقدس از صد هزار جان
 میگذرد

درگذرند و بگو می جانان شتابند

ای سیرخاک

براستی میگویم غافلترین عباد کسی است
که در قول محاذ له نماید و بر برادر خود
تفوق جوید بگو ای برادران باعمال
خود را بیارائید نه با قول

ای پسران ارض بر راستی بدانید
قلبی که دران شاد به حسد باقی
باشد البته مجرور باقی من در دنیا
و از ملکوت تقدیر من در و انج قدس نشود
ای پسر حب از تو تا حرف امتناع قر

وسدنی ارتقاع عشق قدمی فاصله
 قدم اول بردار و قدم دیگر برعالم قدم
 گذار و در سراق خلد وارد شو پس
 بشنوا محبه از قلم عزت زول یافت

ای سایه تابو	ای سر عز
از مدارج ذل	در سبیل قدس
و هم بگذر و معارج	چالاک شو و بر فلک
عز یقین اندر احم	اندر قدم گذار
حق بکشا تا جا	قلب را
مبین	بصیقل

روح پاک تر و اهنک بینی و تبارک الله
 ساخت اولاً کما احسن الخالقین کون

ای پسر هوی بر آستی بشنو چشم فانی

جمال باقی شناسد و دل مرده

خز بکِل پڑ مرده مشغول نشود ز نرا که
 هر قرینی قرین خود را جوید و مجلس خود
 انز کرد

ای **پیر تراب** کور شو تا حماله بدنی و
 کر شو تا لحن و صوت ملیم را شنوی
 و جاهل شو تا از علم مضیب بری و
 فقیر شو تا از بحر عنای لایزال قسمت
 بین وال برداری کور شو یعنی از
 مشاهده غیر جمال من و کر شو یعنی از
 استماع کلام غیر من و جاهل شو یعنی
 از سوای علم من تا با چشم پاک و دل

طیب و گوش لطیف سباحه قدسم در آ^ل

ای صاحب دو چشم

چشمی بر بند و چشمی بر کشتا بر بند
یعنی از عالم و عالمیان بر کشتا یعنی مجا^ل
قدس جانان

ای پیران من ترسم که از نغمه ورقا،
فیض نبوده بدیا رفنا راجع شوید
و جمال کل ندیدن باب و کل باز کردید

ای دوستان

جمال فانی از جمال باقی مکذوبید
و مجاکدان ترا بی دل مسدودید
ای پیر

ای **پیر روح** وقتی مید که بلبل قد^س
 معنوی از بیان اسرار معانی **ممنوع** ^{شود}
 و جمیع از نغمه رحمانی و ندای سجا^{نی}

ممنوع کردید *

ای **جوهر عقل** ریغ که صد هزار
 لسان معنوی در لسانی فاطم و صد
 هزار معانی عینی در لحنی ظاهر و لکن
 کوشی نه تا بشنود و قلبی نه تا حرفی ^{بد} بینا

ای **همگان** ابواب لامکان بازگشته
 و دیار خانان از دم عاشقان زبید
 یافته و جمیع از این شهر و خانی محرو^م

مانند اندک اقلی و از ان قلیل

با قلب طاهر و فطر مقدس مشهود

نکست الا اقل قلیلی

ای اهل فردوس برین اهل یقین را

اخبار نمایند که در رضا و قدس

قرب رضوان و در صحنه جدیدی ظاهر

گشته و جمیع اهل عالین و هیاکل

خلد برین طائف حول آن گشته اند

تیر چندی نمایند تا با مقام درآید

و حقائق اسرار عشق را از یثقال نشر

جویند و جمیع حکمت‌های بالعه احد^{را}

از انظار

از انما در باقیه اش بنیامید قرت
 اصنا را الذینهم دخلوا فیہ امنین

ای دوستان من

ایا فراموش کرده اید ان صبح صادق
 روشنی را که در ظل مشجره اندیا که در
 فردوس اعظم غرس شده جمیع دران
 فضای قدس مبارک نزد من حاضر
 بودید و بسبب کلمه طیبه تکلم فرمود^{دم}
 و جمیع ان کلمات را شنیدید و مد^ش
 گشتید و ان کلمات این بود
 ای دوستان رضای خود را بر رضای

من اختیار مکنید و آنچه برای شما
 نخواهم هرگز نخواهید و باد طه
 مرده که با مال و ارز و الوده شده
 نزد من میآید اگر صد درامقد
 کنید حال آن صحران و ان فضا را ^{منظر}
 در آید و میان من بر همه شما معلوم ^{شود}

در سطر هشتم از اسطر قدس که در
 لوح پنجم از فردوس است مفرم ^{ید}

ای مردگان فراش غفلت

قرنهای گذشته و عمر کرانمایه را بانهها
 رسانند اید و نفس باکی از شما نیست
 قدس

قدس ما دنیا مدد را بجز شرک مستغفر^{قد}
 و کلمه توحید بر زبان میرانید معبود
 مرا محبوب خود دانسته اید و دشمن
 دوست خود گرفته اید و در ارض
 بکمال خرمی و سرور می نمانید و
 غافل از آنکه زمین من از تو میرا دست
 و امشای ارض از تو بگریز اگر فی الحقیقه
 یکسانی صدهزار زن را از این سرور
 خوشتر دانی و فساد را از این حیات
 نیکوتر شمری؛

ای خاک مستحکم من بتو ما نوسم و تو

از من مایوس سیف عصیان شجره

اصید تو را برید و در جمیع حال بود

نزدیکم و تو در جمیع احوال از من دور

و من عزت بیزوال برای تو اختیار نمودم

و تو ذلت بی منتهی برای خود پسندید

آخر تا وقت باقی ماند رجوع کن

و فرصت را مگذار

ای سپر هوی اهل دانش و بیشتر مسائل

کوشیدند و بوصول ذی الحلال فائز

نگشتند و عمرها را دیدند و ملقاء

ذی الحلال نرسیدند و توانا و مدین

بمیزل

بمنزل رسیده و نا طلبیده بمطلب واصل
 شدی و بعد از جمیع این مقام و رتبه
 بحجاب نفس خود چنان محجوب ماندی
 که حیثیت بحال دوست نیفتاد و
 دست بدامن یار نرسید فتحجو
 من ذلک یا اولی الاضداد

ای اهل د یار عشق شمع باقی را ارباب
 فانی احاطه نموده و جمال غلام روحا
 در غبار تیره ظلماتی مستور ماند
 سلطان سلاطین عشق در دست
 رغاوی ظلم مظلوم و حمامه ندسی

دردست جعدان گرفتار جمع اهل سرا^{دق}

ابهی و ملا اعلیٰ نوحه و مذبحه مینمایند

و شما در کمال راحت در ارض غفلت اقامت^{مت}

نموده اید و خود را هم از دوستان خالص^{لص}

محسوب داشته اید فباطل ما انتم^{تظنون}

ای جهلای معرّف لعلم

چرا در ظاهر دعوی شیبانی کنید و در

باطن ذب اعنّام من شدید اید مثل

شما مثل ستاره قبل از صبح است که

در ظاهر درّی و روشن است و در

باطن سبب اضلال و هلاکت

کارواندای

۱۳۲
کاروانهای مدینه و دیار من است

ای بظاهرا رسته و بیاطر^{سته} کا

مثل شما مثل آب تلخ صابونیت که

کمال لطافت و صفا از آن در ظاهر

مشاهده شود چون بدست صرا^ح

ذائقه احدیه افتد قطره از آن را

قبول نفرماید بلی عجب افتاب در

نواب و مرآت هر دو موجود و لکن

از فرقان تا ارض فرقان بلکه

فرق بی منتهی در میان

ای دوست لسانی من قدری تامل

اختیار کن هرگز نشنیده که یار و غیا
د دقلی بکشد پس غیا در ایران تا جانا

بمنزل خود دراید

ای **سرخا**ك جميع آنچه در اسمها

و زمین است برای تو مقرر شد

مگر قلوب را که محل نزول تخی جمال

و اعلان خود معین فرمودم و تو منزل

و محل مرا بغیر من گذاشتی چنانچه در

هر زمان که ظهور قدس من اهنك

مکان خود نمود غیر خود را یافت اغیا

دید و لامکان مجرم خانان شتافت

و مع

و مع ذلك سز نمودم و سرنکشودم و

خلفت ترا نپسیدم

ای جوهر نفیسی **لباسی** کا هان که

از مشرق لامکان بمکان تو امدم و

ترا در بستر راحت بغیر خود مشغول

یافتم و چون برق روحانی بغمام عزت

سلطانی رجوع نمودم و در مکام قرب

خود نزد جنود قدس اطهار نداشتم

ای **پیر خود** در بادیه های عدم

بودی و ترا عبد و تراب امر در عالم

ملک ظاهر نمودم و جمیع ذرات

ممکنات و حقائق کائنات را بر تربیت تو
 گذاشته چنانچه قبل از خروج از بطن ام
 دو چشمه شیرین برای تو مقرر داشتیم
 و چشمها برای حفظ تو گذاشته و حب تو را
 در قلوب القای نمودم و بصرف خود تو را
 در ظل رحمت پروردم و از جوهر فضل
 و رحمت ترا حفظ فرمودم و معصوم
 از جمیع این مراقب آن بود که محب و
 باقی ما درانی و قابل بخششهای عجب
 ما شوی و تو غافل چون بذر امده
 از غماهی غیم غفلت نمودی و بیکان
 باطل

ش
 فالحل خود پرداختی بقسمیکه بالمره فرا
 نمودی و از باب دوست با یوان دشمن
 مقرب یافتی و مسکن نمودی

ای **مبذوف دنیا** در سحرگاهان نسیم
 عنایت من بر تو مرو و نمود و ترا
 در فراش غفلت خفته یافت و بر
 حال تو کز دست و بازگشت

ای **سیرادص** اگر مرا خواهی جز مرا محو
 و اگر زاده جمال داری چشم از عالمیا
 بردار زیرا که اراده من و غیر من چون
 آب و آتش در یکدل و قلب فلکند

ای بیگانه بایگانه

شمع دلت برافروخته دست قدرت
 منست آن بنیادهای مخالف نفس و
 هوی خاموش مکن و طیب جمیع
 علمهای تو ذکر من است فراموشش
 منماحت مرا سر نایه خود کن و چون
 بصرو خان عزیز نژاد

ای برادر من از لسان شکر بیند

کلمات نازنینم شتو و از لب نمکینم
 سلسبیل قدس معنوی بنیاستام
 یعنی تجملهای حکمت الدنیم را در ارض طاهر
 قلب

قلب بیفشان و باب یقین ابش ده
 تا سبلات علم و حکمت من سر سبز از
 مله طیبه انبات نماید ۹

ای اهل رضوان من نهال محبت و
 دوستی شمارا در روضه قدس رسو
 بید ملا طفت غرس نمودم و بنیسا
 مرحمت ابش دادم حال نزد ملک شمر
 رسیده جهدی نمائید تا محفوظ
 ماند و مبارامل و شهوت نسوز

ای سپر قراب

حکای عباد اناشد که تا سمع نیا
 سد

لب نکشایند چنانچه ساقی تا طلب
 نبیند ساغر نچشد و عاشق تا
 بجمال معشوق فائز نشود از جان
 نخر و شد پس بادی حبه های حکمت
 و علم را در ارض طیبیه قلب میزد
 دارید و مستور نمائید تا سنبل
 حکمت الهی از دل بر آمدن از گل
 در سطر اقل لوح مذکور و مستور^{است}
 و دوسرا و حفظ الله مستور
 ای بنده من ملک بی زوال را
 بانرا الی از دست منه و شاهنشه
 در دوسرا

فردوس را بشهوتی از دست مده
 اینست کوثر حیوان که از معین قلم ^{و حزن}
 ساری گشته طوبی للشاربین
 ای پیر روح قفس شکن و چون هما
 عشق بهوای قدس پرواز کن و از
 نضر بگذر و بانفسرخانی در رضا
 قدس ربانی بیارام

ای پیر و مساد براحت یوحی قانع ^{مشو}
 و از راحت بیزوال باقیه مکدر
 و گلشن باقی عیش خاودان را بگلکز
 فانی ترابی متبدیل منما از زندان

بصیرت‌های خوش‌خان عروج کن و از
 قفس امکان برضوان دلکش ^{بخش} امکان

ای بنده من از بند ملک خود را

دهائی بخش و از حبس نفس خود را آزاد
 کن وقت را غنیمت شمر زیرا که این وقت
 دیگر نه بینی و این زمان را هرگز نیابی

ای فرزند کنیز من

اگر سلطنت باقی بینی البته بکمال حد

از ملک فانی درگذری و لکن ستر

ان را حکمت‌هاست و جلوه این در مرزها

جز افندۀ پال ادراک ننماید

ای مندره

ای بند من دل را از غل پاک کن و
 بی حسد بباط قدس احد مخبرام
 ای دوستان من در سبیل رضا و
 دوست مشی نمائید و رضای او در
 خلق او بوده و خواهد بود یعنی در ^{ست}
 بی رضای دوست خود در بدیت او
 وارد نشود و در اموال او تصرف
 ننمائید و رضای خود را بر رضای او
 ترجیح ندهد و خود را در هیچ امری
 مقدم نشمارد و تفکر وافی ذلک
 یا اولی الافکار

ای رفیع ^ش بد مشن و بد بین و

خود را ذلیل مکن و عوید بر میا د

یعنی بد مگو تا نشنوی و عیب مر ^{را}

بزرگ مدان تا عیب تو بزرگ ^{بد} نماند

و ذلت نفستی می پسند تا ذلت تو

چهره نکشاید پس بادل پاک و قلب

ظاهر و صدر مقدس و خاطر منز ^ه

در ایام عمر خود که اقل ازانی محسوب ^{است}

فارغ باش تا بفراغت از این حسد

فانی بفردوس معانی راجع شو ^ی

و در ملکوت باقی مقریابی

وای وای ای عاشقان هوای نفسا^ن

از معشوق روحانی چون برق گذشته^{اید}

و بحیال شیطان دل محکم بسته اید

ساحب خیالید و اسم آن را حق گذاشته^{اید}

و فاخر خارید و نام آن را کل گذاشته^{اید}

نه نفس فارغی از شما برآمد و نه نسیم

انقطاعی از ریاض قلوبتان وزید

نصائح مشفقانه محبوب را بیاد داده^{اید}

و از صفیة دل محو نموده اید و چون

بها لمر در سبزه زار شهوت و امل

تعیش میمائید

ای برادران طریق چرا از ذکر نگار

غافل گشته اید و از قرب حضرت یار

دو زمانه اید صرف جمال و سرادق

بیمثال بر عرش جلال مستوی و شما

بهوای خود بجدال مشغول گشته اید

روایح قدس میوزد و نسائهم خود در

هبوب و کل بزرگام مبتلی شده اید

و از جمیع محروم مانده اید زهی حسرت

بر شما و علی الذین هم یمشون علی اعقابکم

و علی اثرا قد اصکم هم میرون

ای پیران امثال خامه غرور را از تن

برارید

بر اوید و ثوب تکبر از بدن بپندازید

در سطر سیم از اسطر قدس که در لوح

یا قوتی از قلم خفی ثبت شده این است

ای برادران با یکدیگر مدارا نمائید

و از دنیا دل بردارید بعزّت افتخار

مخمائید و از ذلت تنگ مدارید قسم

بجایم که کل را از تراب خلق نمودم و البته

محال را جمع فرمائید

ای پسران تراب اغنیاء از ناله سحرگاه

ففرّاء اخیار کنید که مباد از غفلت

طیلاکت افتند و از سدر دولت

بی نصیب مانند الکریم و الجود من خصای

فهنیئاً لمن تزین بخصای

ای سازج هو حرص را باید گذاشت و

بقناعت قانع شد زیرا که لا زال حرص

محروم بوده و قانع محبوب و مقبول

ای پسر کنیز من در فقر اضطراب

نشاید و در غنا الطینان نباید هر قدر

غنا در پی و هر غنا را فنا از عقب و لکن

فقر از ما سوی الله لغنی است بزرگ

حقیر متنازید زیرا که در غایت از غنا

بالله رخ بکشاید و در این مقام استم

الفقر

الفقر استود و کلمه مبارکه ^{هو} واللہ
 الغنی چون صبح صادق از افق قلب
 عاشق ظاهر و باهر و هویدا و آشکار
 شود و بر عرش غنا متمکن گردد و مقرباً ^{بد}

ای سپران غفلت و هوی

دشمن مراد رخانه من راه داده اند
 و دوست مرا از خود راندند و چنانچه
 حب غیر مراد در دل منزل داده اند ^{بد} نشو
 میان دوست را و برضوانش اقبال
 ننمائید دوستان ظاهر نظر و مصلحت
 خود بیکدیگر را دوست داشته و داد ^{ند}

ولکن دوست معنوی شمارا احل شما
 دوست داشته و دارد بلکه مخصوص
 هدایت شما بلایای لا محصی و توفیق
 بخین دوست جفا مکنید و بگویش
 بشتابید ایست شمر کلمه صدق
 و وفا که از افق اصبح مالت اسماء شهر
 فرموده افحوا اذانکم لاصفاء کلمه الله العین

ای مفروران با موال غانیه

بدانید که غنا سست محکم میان طایفه
 و مطلوب و عاشق و معشوق هرگز بغیر
 بر مقرر قرب وارد نشود و عیدینه و صفا

و تسلیم

و تسلیم در نیاید مگر قلبی پیر و شکوسته
 حال از غنی که غنا از ملکوت جاودانی
 منعش ننماید و از دولت ابدی محرومش
 نکرد اند قسم باسم اعظم که نوران غنی
 اهل سما نزار و شنی بخت چنانچه
 شمس اهل زمین را

ای اغنیای **ارض فقر** آمانت مند

در میان شما پس امانت مراد و ست
 حفظ نمایند و براحات نفس خود تمام ^{زید} پردازند

ای فرزندان **هوی** از الایش غنا پاک شود

با کمال اسایش در افلاک فقر قدم گذار

تا خرقه از عین فنا بیاشامی

ای پسر من صحبت اشرا و غم بپذیراید

و مصاحبت اراد زلف دل بر داند

من اراد ان یا نس مع الله فلیا نس مع

احبائه و من اراد ان یسمع کلام الله

فلیسمع کلمات اصغیائه

زینهارای پسر خالک با امرا و الفت

مکیر و مؤالست محو که محالست اشرا

نور جان را بنار حسابان تبدیل غماز

ای پسر کنیز من

اگر فیض روح القدس طلبی با اراد

مصاحب

مصاحب شو زیرا که ابرار جام یاقی از
 کف ساقی خلد پوشیدند و قلب
 مردگان را چون صبح صادق زند
 و منیر و روشن نمایند

ای غافلان کمان مرید که اسرار قلوب
 مستور است بلکه بیقین بدانند
 که محط جلی مسطور گشته و در پیشگاه
 حضور مشهود

ای دوستان برستی میگوید که جمیع
 آنچه در قلوب مستور نموده اند نزد
 ما چون روز واضح و ظاهر هویدا^{ست}

ولکن ستران را سبب خود و فضل ^{ست} ما
نه استحقاق شما

ای پسرانسان ^{مشتی} از زرف دریا
رحمت خود بر عالمیان مبذول داشت
و احدی را مقبل نیافتم زیرا که کل
از غریب باقی لطیف و وحید بما کشید
نبید اقبال نموده اند و از کائنات
باقی بحاج فانی قانع شد و اند فنیتر
ما هم به یقین

ای پسر خالک از غریب میثال محبوب ^{لا ترا}
چشم می پوش و بجز کد ^{مکش} فانی چشم
از دست

از دست ساقی احدیه کاوس بافتیه
 برگیر تا همه هوش شوی و از سر و غیب
 معنوی شوی مگو ای لیت فطران
 از شراب باقی قدسم چرا باب فانی رجوع ^{نموده}

مگو ای اهل ارض

براستی بدانید که بدای ناگهانی شما را
 در پی است و عقاب عظیمی از عقب کان
 میرسد که آنچه را مرگ بشد بد از نظر
 محو شدن قسم بحال که در الواح زبر حدی
 از قلم حلی جمیع اعمال شما ثبت گشته
 ای ظالمان ارض از ظلم دست خود را

کوتاه نمائید که قسم یاد نموده ام از ظلم
 احدی فلک زوم و این عهد است که
 در لوح محفوظ محترم داشته و بجا تمام ^{مختوم}
 ای عاصیان ^{مرد} باری من شما را حری ^{نمود}
 و صبر من شما را بغفلت آورد که در ^{سبیلها}
 به هلاک خطرناک بر مرا کینار نفسی ^{با}
 میرانید کویا مرا غافل شمرده امید و یا
 بی خبرانگاشته امید

ای مهاجران ^{ست} لسان مخصوص ذکر من است
 بغیبت میالامید و اگر نفس ناری ^{علیه}
 تمام بد ذکر عیوب خود مشغول ^{شوید}
 نه بغیبت

نه بعیدت خالق من زیرا که هر کدام از شما
 نفس خود ابصر و اعرفید از نفوس عباد^{من}
 ای پسران و هم بدانید چون صبح نورانی^ن
 از افق قدس صمدانی بر دمدا لبته
 اسرار و اعمال شیطانی که در لیل ظلمات^ن
 معمول شدن ظاهر شود و بر عالمیان
 هویدا گردد

ای بیکاه خاك چگونه است که باد است
 الوده بشکر مباشرت جامه خود ننماید^ن
 و بادل الوده بکثافت شهوت و هوای^ن
 معاشرت را جوئی و بمالک قدسم

داه خواهی هیهات هیهات عما انتم تريدون

ای پسران آدم کلمه طیبه و اعمال طاهره

مقدس است بسماء عز احدیه صعود نما

همد کنید تا اعمال از غبار و با و کدورت

نفس و هوای پاک شود و بساحت عز

مقبول در آید چه که عسریب صرافان

وجود در پیشگاه حضور معبود جز

تقوای خالص نیند برند و غیر عمل پاک

مقبول ننمایند اینست افتاب حکمت و

معانی که از افق فسم مسیت ربانی انشراح

فرمود طوبی للمقبلین

ای پسر عیش خوش ساحتی است ساحت
 هستی اگر اندانی و بنیکو بساطی است بساط
 فانی اگر از ملک فانی برتر خرامی و مصلحت
 نشاط مستی اگر ساعزمغانی از مدخل
 الهی بیامشای اگر با بنیر است فائز شوی
 از نیستی و فنا و محنت و خطا فارغ گرد
 ای دوستان من یاد او رسیدان عهد
 که در حبل فاران که در بقعه مبارکه
 رمان واقع شد با من نموده امید و
 ملا اعلی و اصحاب مدین بقا را بران
 عهد کواه گرفته و حال احدی را بران

عهد قائم نمی بینم البته غرور و نافرمانی
 ان را از قلوب محو نموده بقسمیکه اثری
 از آن باقی نماند و من دانسته صبر نمودم

واظها و ندانستم

ای بند من مثل تو مثل سیف
 بر جوهریست که در غلاف تیره پنهان
 نباشد و باین سبب قدر آن بر جوهریان
 مستور مانده پس از غلاف نفس و هو
 بیرون ای تا جوهر تو بر عالمیاز هو^{مل}

و روشن آید

ای دوست من تو منمسم سماء قدس^{منی}

خود را

خود را مکبوف دنیا میالای حجاب
 غفلت را خرق کن تا بی پرده و حجاب از
 خلف ستخاب بدرائی و جمیع موهودا^{ترا}
 بخلعت هستی بیارائی

ای ابناء غرور بسطنت فانیه ایام
 از جبروت باقی من گذشته و خود را
 با سباب درد و سرخ میارائید و
 مدب من سبب افتخار میمائید قسم
 بجا لم که جمیع را در خیمه بکرنک قراب
 در آوردم و همه این رفکهای مختلفه را
 از میان بردارم مگر کسانی که بکرنک

من در آیند و آن تقدیر از هر رنگهاست

ای ابناء عقلت

بیاد شاهی فانی دل مسبدید و مسرور

مشوید مثل شما مثل طیر غافل است

که بر شاخه باغی در کمال اطمینان

سیراید و بخت صیاد اجل اورانجا

اندازد دیگر از نغمه و هیکل و رنگ او

اثری باقی نماند پس پند گیرید ای

بندگان هوی

ای فرزندان کنیز من لا زال هدایت

باقوال بوده و این زمان بافعال گشته

یعنی

یعنی باید جمیع افعال قدسی از هیکل
 انسانی ظاهر شود چه که در اقوال کل
 شریکند و لکن افعال پاک و مقدس
 مخصوص دوستان ماست پس بجا
 سعی نمائید تا با افعال از جمیع ناسرمتا
 شوید کذلک نضحناکم فی لوح قدس ^{منیر}

ای پیرانصاف

در لیل جمال هیکل بقا از عقبه
 زمرتبی و فاسد شمنه رجوع نمود
 و گریست گریستی که جمیع ملأ عالین
 و گریه بین از ناله او گریستند و بعد

از سبب لوحه و نذیه استغفار شد
 مذکور داشت که حسب الامر در عقبه
 و فامتنظرماندم و راحه وفا از اهل
 ارض نیافتیم و بعد اهنک رجوع نمودم
 ملحوظ افتاد که حمامات قدسی چند
 در دست کلاب ارض مبتلی شده اند
 در این وقت هوریه الهی از قصر روحان
 بی ستر و حجاب دوید و سؤال از اسامی
 ایشان نمود و جمیع مدن کور شد الا
 اسمی از اسماء و چون اصرار و رفت حرف
 اول اسم از لسان جاری شد اهل
 عزفات

غرفات از مکام عز خود بیرون روند
 و چون بحرف دوم رسید جمیع برتراب
 ریختند در آن وقت ندا از مکن قریب
 رسید زیاده بر این جائز نه انا کنا
 شهداء علی ما فعلو و حینئذ کانوا ^{یفعلون}

ای فرزندان کثیر من

از لسان رحمن سلسیل معانی بنوش
 و از مشرق بیان سبحان اشراق انوار
 شمس تدبیران من غیر ستر و کتمان
 مشاهد نما تخمهای حکمت لدنیم را
 در ارض طاهر قلب بیفشان و باد

یقین ابشرده تا سنبلات علم و حکمت
 سرسبز از بلبل طیبه انبات نماید
 ای **اسپر هوی** تا کی در هوای نفسا
 طیران نمائی پر عنایت فرمودم تا در
 هوای قدس معانی پرواز کنی نه در
 فضای وهم شیطانی شانه رحمت
 فرمودم تا کسیوی مشکینم شانه نمازی

نه کلوم بخر اشی

ای **بندگان من** شما امثال درصوا

منید باید با شما در بدیعه منیعه

ظاهر شوید تا خود و دیگران از شما

منتفع

مستغف شومند لذت بر کل لازم که بصیغ
 واکتساب مشغول گردند اینست اسباب
 غنا یا اولی الالباب و ان الامور
 معلقه با سبایها و فضل الله یغنیکم
 بها و اشجاری ثمار لایق نادر بوده
 و خواهد بود

ای بنده من **سپت ترین** ناسر نفوس
 هستند که بی ثمر در ارض ظاهرند و
 فی الحقیقه از اموات محسوبند بلکه
 اموات از ان نفوس معطله حمله
 ادج عند الله مذکور

ای بند من بهترین ناس انا منند
 که با قتراف تحصیل کنند و صرف
 خود و ذوی القربی نمایند حَبَّاءَ لِلَّهِ
 رَبِّ الْعَالَمِينَ

ای دوستان من سراج ضلالت را
 خاموش کنید و مشاعل باقیه قَلاً
 در قلب و دل برافروزید که عنقریب
 صرافان وجود در پیشگاه حضور
 معبود جز تقوای خالص نپذیرند
 و غیر عمل پاک قبول ننمایند
 عروس معانی تدبیریه که و رای
 برده های

پرده‌های بیان مستور و پنهان بود بخت
 الهی و الطاف دینی چون شجاع منیر
 جمال دوست ظاهر و هویدا شد
 شهادت میدهم ای دوستان که نعمت
 تمام و محبت کامل و برهان ظاهر و
 و دلیل ثابت امدد دیگر تاهمت شما
 از مراتب انقطاع چه ظاهر نماید
 کذلک تمت النعمة علیکم و علی من
 من فی السموات و الارضین
 و الحمد لله رب
 العالمین

هوالبقی النباهی الانبی

حمد مقدس از عرفان ممکنات و منزله
 از ادراک مدرکات ملک عزیمت
 سزااست که لم یزل مقدس از ذکر و
 خود بوده و لا یزال متعالی از وصف
 مناسب خواهد بود احدی سموات
 ذکرش گماهی بنی ارتقا نبسته و
 نفسی مجارج و صفش علمی ماهو علیه
 عروج نموده و از هر شأنی از شئون
 عز احدیتش تجلیات قدس لایق
 مشهود گشته و از هر ظهوری از ظهورات

عزّ قدرتش انوار لا بدایه ملحوظ امد
 چه بلند است بدائع ظهورت عزّ
 سلطنت او که جمیع انچه در اسمانها
 و زمین است نژادنی تجلی آن معدوم
 صرف کشته و چه مقدار مرتفع است
 شئونات قدرت بالغه او که جمیع انچه
 خلق شد از اوّل لا اول الی اخر لا اخر
 از عرفان ادنی امیه آن عاجز و قاصر بود
 و خواهد بود هیاکل اسماء لب تشنه
 دروادی طلب سرگردان و مظاهر
 صفات در طور تقدیس ربّ اونی

بر لسان موحی از طمطم رحمت بیزویش
 جمیع ممکنات را بطراز عز هستی مرتب نمود
 و نفی از نفحات و صنوان بهیشتان تمام
 موهوبات را بخلعت عز قدسی مکرر
 داشته و بر شمع مطفی از مقام
 بحر مشیت سلطان احدیتش خلق کائنات
 بما لا ینهایه را از عدم محض بر صله
 وجود آورده لم یزل بدائع خودش را
 تعطیل اخذ نموده و لا یزال ظهور آن
 فیض فضلش را وقوف ندید از او
 لا اول خلق فرموده و الی آخر لا آخر
 خلق

خلق خواهد فرمود و در هر روز
 ادوار و کوری از احوال از تحلیات ظهور
 نظریات بدیع خود خلق را جدید
 فرموده تا جمیع آنچه در سموات و
 ارضینند چه از آیات عز آفاقیه
 و چه از ظهورات قدس انفسیه
 از باده رحمت خفیه عز احدیتش
 محروم نمایند و از رشحات فیوضات
 سبحان مکرمتش مأیوس نگردند چه
 قدر محیط است بدائع فضل بینه^{ایش}ها
 که جمیع افرینش را احاطه نموده بر مقام^{می}

که ذرّه در ملک مشهور نه مکرانکه
 خاکسبت از ظهورات عزّ احدیت او
 و نا حقست بدشای نفس او و مدلا^{ست}
 بر الفوار شمس وحدت او و بشای وضع
 خود را جامع و کامل خلق فرموده که
 اگر جمیع صاحبان عقول و افئده
 اراده معرفت پست ترین خلق او را
 علی ما هو علیه نمایند جمیع خود را
 قاصرو عاجز مشاهده نمایند تاجه
 رسد بمعرفت ان افشای عزّ حقیقت
 وان ذات عیب لایدرک عرفان عرفا
 و بلوغ

و بلوغ بلوغ و وصف فضیلت، جمیع مخلوق
 او راجع بوده و خواهد بود صد هزار
 موسی در طور طلب بندای آن ترائی
 منصف و صد هزار روح القدس
 در سماء، قرب اذا صفاء کلمه آن تعریف
 مضطرب لم یزل بعلو تقدیر و تنزیه
 در ممکن ذات مقدس خود بوده و لا
 یزال بسمو تمیّع و ترفیع در مخزن کینوت
 خود خواهد بود متعارفان سماء قرب
 عرفانش جز سیر منزل حیرت نرسیده اند
 و قاصدان حرم قرب و وصالش جز

بادی عجز و حسرت قدم نکند آمده اند
 چه قدر مستحیر است این ذره لاسو
 از تعقود و غمرازی لجه قدس عرفان تو
 و چه مقدار عاثر است از تفکر در
 قدرت مستودع در ظهورات صنع
 تو اگر بگویم بصر درانی بصر خود را نبیند
 چگونه ترا ببیند و اگر گوهر بقلب ادراک
 شوی قلب غار مقامات محلی
 در خود نشسته چگونه ترا عارف شود
 اگر گوهر معروفی تو مقدس از عرفان
 موجودات بوده و اگر بگویم غیر معروفی

تو مشهور تر از آنی که مستور و غیر معروف
 منافی اگر چه لمریزل ابواب فضل وصل
 و لقاءیت بر وجه ممکنات مفتوح و تحلیلاً
 انوار جمال بمیثالت براعراس وجود از
 مشهور و مفقود مستوی مع ظهور
 این فضل اعظم و عنایت اتم اقوام
 شهادت میدهم که ساحت حلال قدس
 از عرفان غیر مقدس بوده و بساط
 احلال است از ادراک مناسوی منزّه
 خواهد بود بکینونت خود معروفی
 و بذات خود موصوف وجه قدر

از هنیاکل عز احدیه که در سیدای
 هجر و فراق خان باخته اند و چه
 مقدار از ارواح قدس صمدیه که در
 صحرای شهود میوهوت گشته اند بسیار
 عشاق با کمال طلب و اشتیاق از شعله
 ملتهبه نادر فراق محترق شده و چه
 بسیار از احرار که بر جای وصال
 خان داده اند نه ناله و حنین عا^{شقین}
 بساحت قدس رسد و نه صیحه
 و ندبه قاصدین و مشتاقین بمقام
 قربت در آمد و چون ابواب عرفان
 موصول

و وصول بان ذات قدم مسدود و
 ممنوع شد محض خود و فضل در هر عهد
 و عصر افتاب عنایت خود را از مشرق
 خود و کرم بر همه اشیا مستشرق فرمود
 و آن جمال عز احدیه را از نمایین بر^{ته}
 خود منتخب نمود و بجلالت تخصیص مخصوص
 فرمود لاجل رسالت قاصدایت فرماتا
 تمام موهود اتر اسبسال کوثر بیزوال
 و تسنیم قدس بمیشال تا جمیع ذرات
 اشیا، از کدورات غفلت و هوای
 پاک و مقدس شدن بجهت عزّ لقّا

که مقام قدس بقاست درآیند و اوست
 مرآت اولیه و طراز قدمیه و جلوه
 عنیه و کلمه تامه و تمام ظهور و
 بطون سلطان احدیه و جمیع خلق
 خود را با طاعت او که عین طاعت الله^{ست}
 مأمور فرمود تمویحات انجمنیه از
 اراده اش ظاهر و ظهورات باین صفتیه
 از امرش باهر و عرفان وجودات و و^{صف}
 ممکنات از اول^ح لا اول الی آخر لا آخر
 باین مقام بوده و احدی را از این مقام
 بلند علی که مقام عرفان و لقاء
 ان

ان شمس حدیث و افتاب حقیقت است
 تجاوز ذواتقا ممکن نه چه که وصول
 بغیب لا یدرک بالبدیهه محال و مستغ
 بوده پس بموجبات ان مجربا طر در ظاهر
 این ظهور و سنجائی مشهود و اشتراقات
 ان شمس غیب از افق این طلوع قدس
 صدائی من غیر اشاره طالع و ملحوظ و
 این کینونات مشرقه از صبح احدیه را
 بحجتی ظاهر فرموده که دون ان کینونات
 مشرقه در سله از امتیان بمثل ان عا
 و قاصر بوده اند تا احدی را محال اعراض

و اعتراض نماید چه که من دون تحت و^{ضحه}
 و برهان لائح^ه محبت الهی و برهان عز
 صمدانی بر هیاکل انسانی تمام نبود
 و نخواهد بود و لکن تخصیص آن محبت
 بآیات منزله و یا اشارات ظاهره و
 یادون آن منوط و مشروط با راده آن
 سلطان مشیت بوده و خواهد بود
 و منوط و معلق با راده دون او نبود
 حال ای طالبان هوای قرب قدس
 صمدانی بطلب تمام و جهد و سعی^{مل} کما
 از سلطان خود و مملکت شهر و مسئله
 نموده

نموده که شاید از طایفه میا بر خود و فضل
 خود تشکاف از سلسله بی روال و
 تسنیم بمثال خود محروم بفرماند چه که
 جمیع مقامات مالا نهایی عرفان و
 منتهی ثمره وجود انسان وصول و بلوغ
 باین رتبه بلند علی و مقام ارجمند
 ابهی بوده جہدی باید تا ارثا و مضامیر
 ان که الیوم عالم را احاطه نموده فارغ
 شد باصل شجره مرتفعه مبارکه الا
 فائز شوید که اینست تمام دستکاری
 واصل ان و حقیقت فوز و مبدء

و منتهای آن و دیگر آنکه باید آن افتا
 وحدت و سلطان حقیقت را از ظهور
 بوارق انوار مستشرقه از آن کینونت^{احد}
 شناسند و عارف شوند چه که آن
 ذات اولیه بنفس خود قائم و معرود
 بوده و حجت او هم از نفس او ظاهر
 و لایح خواهد بود دلیل بر ظهور
 شمس همان انوار شمس است که از
 نفس خود شمس لایح و مشرق و مضی^{است}
 و همچنین کل عباد بنفسه مأمور
 بعرفان آن شمس احدیه بوده اند
 دیگر

دیگر در این مقام رد و اعراض و یا توجیه
 و اقبال عباد برای احدی دلیل و
 حجت نبوده و نخواهد بود باری ای
 مؤمن بالله در هر ظهوری ناظر بخود
 امر و ظهورات ظاهره من عند او بود
 تا از صراط الهی نلغزی مثلا ملاحظه
 در انسان نما که اگر او را بخود او عا^ش و عا^{سو}
 در هر قصه که او را ملاحظه نمائی همیشه
 و لکن اگر نظر بدون او از لباس و
 قصه داشته باشی هر آن و بومی که
 قصه تجدید شود از عرفان او محتجب

و مسموع مانی پیر نظر را از محدثات
 ملکته و ستونات قافیه و ظهور
 اسمائیه برداشته و باصل ظهور
 ناظر باشید که مباد در حین ظهور
 از اصل شجره محجب مانید و جمیع اعمال
 و افعال غاظر و باطل شود و از اثبات
 نبی^{شید} راجع شوید و ساعربان نبی^{شید}
 و نفوذ بالله عن ذلك فلتراقب یا
 ملا البیان لتعرفوا الظهور و بنفسه
 و بما یظهر من عنده لا بما دونه لان
 دونه لن نعینکم ولو لکون کل من فی
 السموات

السموات والارض وهذا خير النصح
 عليكم ان انتم تقبلون باري بصر
 وشهادته را از توحه ما سوى الله بآل
 ومقدس نموده تا بحال او در هر ظهور
 فائز شويد و بقاءى او كه عين لقاء الله ^{است}
 مرزوق كرديد و اينست قول حقى كه
 سبقت نگرفته او را قولى و از عقب
 درنيايد او را با طلى لم يزل در مشكافه
 كلمات چون سراج منير ربانى روشن
 و معنئ بوده و خواهد بود چه نيكو ^{ست}
 حال نفسى كه نفس خود با نوار اين ضياء

قدس صمدانی منیر گردد فیهنیکاً اللطاف

بسم ربنا العلی الاعلی

54

این
مدائح رضای
الهی که کسبان قدس
در مکن عظمت و مقعد
قدس رفعت و مفر ما بد
پس بگویند جان بشنوید
و خود را از اصغای
رضای محبوب
محروم و
منافع
نمائند

ای مؤمنان مهاجر عطر و ظمأ غفلت را

از سبیل قدس عنایت تسکین ده

و شام فتره بعد را بصبح منیر قرب
مؤثر

منور کردن بیت محبت باقی را بظلم مشهور
 فانی خراب مکن و جمال غلام روحانی را
 محبتات تیره نفسانی می پوش تقوی
 خالص پیته کن و از ماسوی الله
 اندیشه منما و معین قلب منیر را
 بجا شاک حرص و هوای مسدود
 مکن و چشمه جاریه دل را از جریان با
 مدد و بحق متمسک شو و بحبل عنایت
 او متوسل باش چه که دون واحد
 از فقر بغنا فرساید و از ذلت نفس
 فجات بختند **ای عباد** اگر از محو و

غنای مستور^ش احدیه مطلع شوید
 از کون و امکان هر دو غنی و بی نیاز
 کردید تا رطل در جان برافروزید
 تا بمطلب رفیع منیع که مقام قرب و لقا
 جانان است فائز کردید: ای احمد
 از احرار ممتوحه ملتطع مستوره خود را
 منع مکن و از صراط و اضلاع مستقیمه
 محروم مباش چشم و امنیر کن و بنور لا^{حق}
 روشن نما تا بسینای مبارکه طیبیه که
 محل ضیاء و استضیاء سنای الهیه^{مست}
 وارد سویی و بتجلیات او اولاها به
 معزز

منور کردی و ندای جانفرای نظر تو ای

از مشرق بیان سبحانی من غیر تعطیل

بشنوی جمال غیب در هیکل ظهور

میسر نماید ای احمد نفخه از عرف

گلستان قدس روحانیم بر عالم هستی

وزین و جمیع موجودات رابط از قدس

صمدانی مرتین فرموده و رشتی از طاق

یم عنا یم بر عالمیان معذول گشته

و جمیع و اسرمست از این باده قدس

الست از عدم محض فانی بعرضه و هو

باقی کشیده: ای احمد دیده را با ک

و مقدس نما تا تجلیات انوار لاهیا تا
 از جمیع جهات ملاحظه نمائی و کوشش را
 از الایش تقلید منزه کن تا لغات ^{لب} عند
 وحدت و توحید را از افان باقی
 انسانی بشنوی: ای احمد چشم و دیده
 منست او را بغبار نفس و هوای تیره
 مکن و کوشش مظهر خود منست او را
 با عراض مشتمیه نفسیه از اصغار
 کلمه جامعیه با زمداد قلب خزینه
 منست لثالی مکنونه ان را بنفش ^{رقم} ساق
 و هوس خائن بسیار دست علامت
 عنایت

عنایت منست آن را از اخذ الواح
 مستوره محفوظه محروم منما **مکوائی**
عباد فیض رحمت بی منتها پیر از سما
 مکرمات بی ابتدا پر چون عین هفاطل
 در فزول و جریانست بادیده مقدس
 و کوشش منزه و استقامت تمام باین حمت
 سبحانی و فیض رحمانی شبتا پید **مکو**
ای بندگان من بتجدید نفس و تقلید
 هوای خود را مقید و مقلد سازید
 چه که مثل تقلید مثل سراب بقیعه
 دروادی مهلکه است که لم یزل تشنگا

سیراب نموده و لا يزال سقایه نخواهد
 نمود از سراب فانی چشم برداشته و لا
 سلسال لازوال بمیشالم در امید لؤلؤ
 قدرت ربانی را از لؤلؤ مصنوعی فرق
 دهید و تمیز کنید اوید چه که مصنوعی آن
 ملاقات اب فانی و معدوم شود
 و قدرتی آن ملاقات اب صافی و صیر
 کرد پس جهد بلیغ و سعی صبیح نماید
 تا لؤلؤ قدس صمدانی را من درون استا^{ره}
 بدست آرید و آن معرفت مظهر نصیر
 من بوده و خواهد بود و لم یزل با
 عنایت

عنایت من زندی و حی و باقی خواهد
 بود ای بندگان من جمال قدم صفر^ی قائل
 که از ظل هوی و بعد و غفلت نظر
 بقا و قرب و رحمت بشتابید و^ن هو
 ارض تسلیم شوید تا دریا حین معطره
 ملوئه معطره عرقان از ارض و هو
 انبات نماید و چون نار مشتعل شود
 تا حیات غلیظه را محترق نماید و
 احبسا دمبرود مجوبه را از حرارت
 حب الهی زندی و باقی داند و چون
 هوا لطیف شود تا در ممکن قدس

ولایت در آید ای **مندگان** ^{من} از مَدینه
 و همه طنبه بقوه توکل بیرون آمد
 بمَدینه محکمه شیده یقین وارد
 شود و در جمیع احوال از رحمت و ^{سعه}
 و عنایت محیطه مأیوس نباشید
 که همه بنا کل موجودات را محض ^{کرم} خود و
 از نیستی محض مملکت هستی آورد ^{طلب} می
 عنایت فرمود و بی سؤال احاطت
 فرمود و بی استعداد منتهای فضل
 وجود را مبدی و اتم جمیع شمایا
 رضوان قدس صند که بدست ^{عزت} مر
 خود

خود در ارض مبارکه غرس فرمودم و
 بنیسان رحمت بزرگوار خود تربیت
 نمودم و از حوادث کونیه و خطرات
 ملکیه بملکة حفظیه حفظ فرمودم
 حال از مغرس و حافظ و مربی خود عقله
 ننمائید و دون او را بر او مقدم و
 مرجح مدارید که مبادا از یاح ^{سمو} مئه
 عقیمیه بر شما مرو و نماید و جمیع را
 از او ذائق بدیع و اثما و جنبیه و
 افنان منیع و اعصان لطیفه
 محروم نماید کلیات حکمت را از لسان

ظهور قلم شنو که بپیر مرمر فرمودم
 که هر مالک بستاننی شجره یا سبزه را در
 بستان باقی نگذارد و البته او را قطع
 نموده بنابر افکند چه که خطب یا بس
 در خود و لایق نادر است پس ای اشجار
 رستوان قدس عنایت من خود را از
 سهموم انفس خبیثه و اریاح عقیمه
 که معاشرت بمشربین و غافلین است
 حفظ نمائید تا اشجار وجود از خود
 معبود از نفحات قدسیه و روحانی
 الهیه محروم نگردد و لا زال در ضو
 انوار

قدس احدیه حدید و خرم مانند ای

سندگان بنیان مصرایقان حضرت

سجنان را بنقرو هنم و ضون مهرم

مکنید چه که ظن لم نزل معنی بنود

ولا نزال نفسی را بصراط مستقیم ها

نگشته ای عباد بد قدرت مسبو

ممدوده مرتفعه سلطنتم را مغلول

فرص گرفته اید و رحمت منزله مسبو

غیر مقطوعه ارام را مقطوع داشته

و سخاوت مرتفعه متعالیه جود

و کریم را ممنوع و غیر مخطول فرعن

نموده اید یا بدائع قدرت سلطان
 احدیتم مغفود شدن و یا نفوذ مشیت
 و احاطه اراده ام از عالمیان ممنوع
 گشته اگر نه چنین دانسته اید چرا
 جمال عزت قدس احدیتم را از ظهور منع
 نموده اید و مظهر ذات عزت ابی را
 از ظهور در سماء قدس ایمن ممنوع
 داشته اید اگر چشم انصاف بکشانید
 جمیع حقائق ممکنات را از این مبادیه
 بدلیعه سر مست ببینید و جمیع ذرات
 اشیاء را از اشراق انوارش مشرق
 و منور

و منور خواهد یافت و بنشین ما انتم
 نیتیم و ساء ما انتم تظنون **ای بندگان**
 بمید خود رجوع نمائید و از غفلت
 نفس و هوای برآمد قصد سیناء
 روح در این طور مقدس از سر و
 ظهور نمائید کلمه مبارکه جامع **و الله**
 تبدیل نمائید و از مقر عزت تقدس
 و قدس مجربید مخرف مدارید **مکو**
ای عباد غافل اگر چه بدایع رحمت
 جمیع بمالک غیب و شهود را احاطه
 نموده و ظهورات جود و فضل بر تمام

ذرات ممکنات سبقت گرفته و لکن
 سیاط عذابم بسی شدید است و
 ظهور و قهرم بجایت عظیم بضایح
 مشفقه ام را بکوش مقدس از کبر و
 هوی نشنومید و بحیثیم سر و سر در بدست
 امر ملاحظه نمائید از امواج بحر دایم
 که جمیع امیر لایقهایه قطره است نزد
 محروم مشومید و از معین قدس عذاب
 فرات سائل غم خود را ممنوع مسازید
 قسم بذات غیبیم که اگر اقل از ذر
 بشعور اندیشینه بسینای روح
 بستاناید

بشتابید و بعین خود بمعین قدسیه
 منور و واضح وارد گردید و نداء
 روح القدس را از سدر ناطقه
 در صدر همین بشنوید و غفلت
 منمائید ای احمد از تقصید
 تقلید بروصنه قدس بجز بد و فردوس
 عزّ و تحدید مجرام **مکوائی عباد** باب
 رحمت را که بروحه اهل سماها و زمین
 کشودم بدست ظلم و اعراض مبتد
 و سدر مرفعه عنایتیم را بجور
 واعتساف قطع منمائید براسته

میفرماید بر قلب مخزن جواهر مستغنی
 ثنیه مدست محل خرف فانیه دنیا
 دنیایه مکنید و صد رحل انبات
 سندات حب مست اورا بغیار
 تیر بعضا میا لایند بصفا تمصف
 شود تا قابل ورود ملکوت عز
 شود و در جبروت قدسم در آمد
 جمیع اشیا کتاب مبین و صحف محکم
 قوی منند مباح حکمت لدنیم را
 بچشم طاهر مقدس و قلب نورانی
 منزله مشاهده نماید ای بندگان
 من

من آنچه از حکم بالغه و کلم طیبه جا^{معه}
 که در الواح مقدسیه احدیه نازل
 فرمودم مقصود ارتقای اَنفُسُ
 مستعدّه است بهجوات عزّ احدیه
 و الا حبلالم مقدّس از انظر غار قن^{سین}
 و احبلا لم منزه از ادراک بالغین در
 شمس مشرقه منوره مضیئه ملا^{خطه}
 نمائید که اگر جمیع عباد از بصیر^{و اعلم}
 چه در وصف منتفی مبالغه نما^{بند}
 و یاد ردون ان منتهای جهد مبذو^ل
 دارند این دورتبه از اثبات و نفی

و اقبال و اعراض و مدح و ذم جمیع
 درامکنه حدودیه بخود مقلد
 معرص راجع بوده و خواهد بود و
 شمس و مقرر خود بکمال نور و اعطای
 فیض و ضیاء خود منور و نغیر و
 تبدیل مشرق بوده و خواهد بود
 و همچنین در سراج مصیبه در لیل
 مظلمه که در محضر شمار و شن است
 مشاهده نمایند یا آنچه از بدایع
 اوصاف مشیعه و یا جوامع صفات
 ذمییه در حق او ذکر شود هیچ بر نور
 او

او میفرماید و یا از ضیاء او بگاهد
 لا فوالذی نفسی بین ملکة در این
 دو حالت مذکوره او بیک قسم ^{صنه} افا
 نور می نماید و این مدح و ذم بقای ^{نظیر}
 راجع بوده و خواهد بود چنانچه مشهور
 ملاحظه میشود **حال ای عباد** از
 سراج قدس منیر صمدانی که در مشکا
 عز ربانی مشغول و مصفی است ^و خود
 ممنوع ننماید و سراج حب الهی را
 بدهن هدایت در مشکاة استقامت
 در صد و منیر خود برافروزد و بر ^ج

توکل و انقطاع از ماسوی الله از هبوط

انفاس مشرکین حفظ نمایند **ای**

مبتدیان مثل ظهور قدس احدیتم

مثل بحر است که در قعر عمیق آن لثالی

لطیفه منیر ازید از احصا مستور ^{شد}

و هر طالبی البته باید کمر جهد و طلب

بسته بشاخی آن بحر را بد تا قمت ^{ره} مقدر

در الواح محتومه مکنونه را علی قدر

طلبه و جهد اخذ نماید خال اگر

احدی بشاخی قدسش قدم نکند از

و در طلب او قیام ننماید هیچ از آن بحر

و لثالی

و لئالی ان کم شود و یا نقصی بر او وارد
 اید فبئس ما توهمتم فی انفسکم و ساء
 ما انتم تتوهمون: **ای سیدگان** تالله
 الحق ان بحر عظم لحنی و موج بسی نزد
 و قریب است بلکه اقرب از حبل و ر
 بانی بان فیض صدائی و فضل سبحانی
 وجود رحمانی و کرم عزایهائی و اصل
 شوید و فائز گردید **ای سیدگان**
 اگر در بدایع جود و فضیلت که در نفس شما
 و دلیعه گذارده ام مطلع شوید البته
 از جمیع جهات منقطع شده بمعرفت

نفس خود که نفس معروف است منست ^{بد} _{پیر}
 و از دون من خود را مستغنی بینید
 و خطام عنایت و مقام مکرمتم داد
 خود بچشم ظاهر و باطن چون شمس مشرق
 از اسم ابهتیه ظاهر و مشهود بینید
 این مقام امنع اقدس را بمستتهیات ^{ظنون}
 و هوای و افکات و هم و عی صنایع
 مگذارید مثل شما مثل طیرست که
 با جفیه منبجه در کمال روح و ریحان
 در هواهای خوش سبحان با نهایت
 اطمینان طیران نماید و بعد بجان
 دانه

دانه باب وکل ارض میل نماید و بحر
 تمام خود را باب و تراب بیالاید
 و بعد که اراده صعود نماید خود را
 طائر و مقهور مشاهده نماید چه که
 اجنه الوده باب وکل قادر بر طیران
 نبوده و نخواهد بود در اینوقت آن
 طائر ستماء غالبه خود را ساکن در
 فاسیه بیند **حال ای عباد** پرهای
 خود را بطن غفلت و ضنون و تراب
 غل و بغض امیالانید تا از طیران در
 اسمانهای قدس عرفان محروم و محسوس

نمانید **ای عباد** لئالی صدف بحر
 صمدانی را اذکنز علم و حکمت ربانی بقو
 یزدانی و قدرت روحانی بیرون
 آوردن و هوریات عرف ستر و حجاب
 در مظاهر این کلمات محکمات محشور
 نمودم و ختم افاء ملک احدیه را بید
 القدره مفتوح نمودم و روائع قدس
 مکنونه آن را بر جمیع ممکنات مبدول
 داشتم حال مع جمیع این فنو صنات
 منبیه محیطه و این عنایات مشرقه
 لمبیه اگر خود را منع غایت هدایت
 برافش

بر این سر شما راجع بوده و خواهد بود
 امی اهل بیان **الیوم** مقصود از افرینش
 و خلق خود را دانسته چه که خواهر
 جبال مرتفعه الهیه اید و ثانی
 احر فضل احدیه و دون شما از انچه
 در سموات و ارض مشهود است در
 ظل شما محشور و بالتبع مرزوق و
 مستعیند مثلاً ما الا حظه در ارض
 طیبه منبتۀ نما نید که مقصود زارع
 از سقایه سقایه زرع خود است
 و بسا حجر صلدۀ صلبه که در ان کشت

و ذرع بالتبع مشروب میشوند پس مقصود
 از تقول فیض فیاض مزارع احشای او
 بوده که محل انبیات نباتات علم و حکمتند
 و مردونان از اعداء و غافلین که
 احجار متروکه ارضند بالتبع بر شکات
 فضلیه و قطرات سخاوتیه مرزوق
 و مشروبند **ای اهل بیان** با جمیع
 این مراتب عالی و مقامات منغالی
 از خود غفلت بجوشید و از حق عزالت
 مکیرید و از مراقبت امر الله در جمیع
 احوال غافل شوید و جهد نمائید
 که کلمات

که کلمات الهی را بدون آن قیام ^{نمایند}
 ای **مبندگان** اگر صاحب بصیرید
 بمدرسه بینایان وارد شوید و اگر
 اهل مسجد بشهر سامعین قدم
 گذارید و اگر صاحب قلبید بحسن
 موقنین محل گزینید تا از مشاهده
 انوار جمال ابهتیه در این ایام مظلمه
 محجوب نمانید چه که این سنه سنه
 تمحیص کبری و فتنه عظمی است **ای**
عباد و صائیان روح را با قلم تسلیم
 و مداد ازغان و ایقان بر لوح صدق

خود مرقوم دارید و در هر آن توجّه با^ن

مموده که مباد از حرفی از آن تغافل نما^{ید}

و مجتد تمام اقبال بحق حبسته وارد و^ن

ان اعراض نمود که اینست اصل و^ر

امر^یه منبته از شجره الهیه ای عبا

نبست در این قلب مکر متجلیات انوار

صبع لغتا و تکلم نمینامید مکر بر حق خا^{لص}

از پروردگار شما پس متابعت نفس نما^{ید}

و عهد الله را میکنید و نقض می^ن

میکنید باستقامت تمام بدل و قلب

و زبان با و توجّه نمائید و نباشید

از بی خردان

از بی خردان **دنیا** غماشی است ^{حقیقت} _{حق}
 و نیستی است بصورت هستی ^{راسته}
 دل با و میبندید و از پروردگار خود
 مکسید و میباشید از غفلت ^ن کنندگان
و راستی میگوید که مثل دنیا مثل ^{بلیست} سراسر
 که بصورت آب نماید و صاحبان ^{عطر}
 در طلبش جهد بلیغ نمایند و چون با
 رسند بی بهره و بی نصیب مانند ویا
 صورت معشوق که از جان و روح
 غاری مانند و عاشق چون بدور ^{سد}
 لایمن و لایغنی مشاهده نماید و ^خ

تعب زیاد و حسرت حاصلی نیابد

ای عباد اگر در این ایام مشهود و عالم

موجود فی الجمله برخلاف رضا از حیرت

فنا واقع شود دلتان مشوید که ایام

خوش رختانی آید و عالمهای قدس

روحانی حلوه نماید و شمار در جمیع

ان ایام و عوالم قسمی مقدّر و ^{علیه}

معین و رزقی مقرّر است البته جمیع

انها رسید فائز گردید اگر مقتصر فانی را

بمقتصر باقی تبدیل نمائید و بمقتضا

جنت ابلیس که مقرّ خلود ارواح عزّ

قدس است

قدمیه است وارد شوید جمیع اشیاء
 دلیل بر هستی شماست اگر از عباد
 قیوم نیستی بدانید از رحمت ایا
 معدوده دلتان منامشید و از
 خرابی تن ظاهر و سبیل محبوب محزون
 میشود چه که بعد هر خرابی عمارتی
 منظور گشته و در هر زحمتی نعیم و آخر
 مستور ای **مندگان** سلسبیل عند
 حمدانی را از معین مقدسه صاف
 طلب نمائید و انما رمنعه جنت ابد
 از سد و مغرسه الهیه اخذ کنید

چه که در وادی جزایا بس تسنیم خوش

تسلیم و کوثر قدس تکریر بدست نیا^{ید}

و از شجره یابسه ثمره لطیفه منیع^{ملاط}

نکرد دای طالبان^{باده} روخانی جمال

قدس یورانی در فاران قدس همد^{نم}

از شجره روخانی بی حجاب لن ترا^{جی}

مفرماند چشم دل و جان را محرو^م

نمائید و محل ظهور اشراق انوار

جبالش بشتابید گدازد بصر محکم

لنا ان الله لعل انتم الى سطر الروح

تقصودون

هوالم

هو العلی الغالی الاعلی

شاد بان سلسبیل محبت و سالکان
 بادیه مودت را متذکریم بکلماتیکه
 قلوب صافیه را بجر احدیه رسا^{ند}
 و نفوس مطمئنه را بحبت باقیه کشا^{ند}
 و فقیران محازی را بغنای حقیقی فا^ز
 کرده اند و ذلیلان معنوی را تاج
 عزت جاودانی کرم فرماید و علم
 لدینی و حکمت قدسی بر جمیع ممکنا^ت
 مبدول دارد او کان الناس الی
 مدافع انوار الجمال یقبلون و بر

هر صاحب بصری واضح و مبرهن بود
 که مقصود از افزایش موجودات
 معرفت حق بوده و خواهد بود و بسی
 لایح و محقق است که این معرفت بتمام
 تمام نشود و بطن و لفظ اتمام نپذیرد
 زیرا که در عالم الفاظ جمیع فرق مختلفه
 شریکند چنانچه ملاحظه میشود
 که ساکنین ارض کلاً و طراً خود را
 مخلوق و مرزوق میدانند و در
 ظل اسماء و صفات الهی خود را مانا کن
 میدانند چنانچه هر ملت و مذهب
 اسلامی

اسامی چندی در میان ایشان هست
 که آن اسما را وسائط فیض الهیه و ^{ند} وسائیل
 رحمت و بانیه میدانند پس در
 این مقام جمیع من فی الارض شریک و
 شریکند منتهی اینست که در اسما
 مختلفند چنانچه السن جمیع ^{کهن} سائیل
 ارض مختلف است همان قسم اسامی
 اولیا و اصفیای ایشان هم مختلف ^{ست}
 و در این صورت اهل حق را برهان
 محقق بآید و دلیل و مقامی محکم ^{بد} مشأ
 نامشأ را باشند از جمیع ممکنات و ^{اعت} قنات

با بچه ناس با و متمسکند بنما بد چه که
 جمیع الیوم بهوای نفس خود مآشید
 و نسبت او را بحق جل ذکره میدهند
 و کل در ضلالت مستغرقند و اسم
 ان را هدایت گذاشته اند امیست که
 سلطان علی اعلیٰ از برای خود میرا
 و محلی قرار فرموده تا معلوم شود
 که کدام نفس معرفت حق فائز شده
 و که محروم مانده و آن بومی که این
 محک الهی ظاهر شود آن یوم را یوم
 الفصل می نامند زیرا که صادق از
 کاذب

کاذب و محب از مغل تفصیل داده
 میشود و آن محک ظهور معنی الهیه است
 در هیکل عبید و لباس بدیع چنانچه
 هر نفسی که بان معنی مطلقه در این
 لباس جدید مسیحه مقرومذعن شد
 اوصاف قست در امر خود و الاعد
 الفاظ و وهم بوده و خواهد بود
 زیرا که مقصود از ذکر عرفان و الفاظ
 عرفان حق بوده و غاروش
 باصل که در ظهور او شده دیگر فرغ
 چه منزلت و اثری خواهد بود و فعل

حق بوده و غارت باصل که در ظهور
 او نشاند دیگر فرع را چه منزلت و
 اثری خواهد بود و فعل حق بنفسه
 دلیل بر صدق اوست چنانچه ^{حظه} ملاحظه
 شد و میشود که چه امورات عظمیه
 و ملایمات کبیره که وارد شده و میشود
 که احدی را قدرت تحمل رشی از آن
 نبوده و نخواهد بود و جمیع را از ^{بنفسه}
 حل فرموده هیچ شاهدی از این امور
 محکمتر نبوده و بنیت و علاوه از این
 مقامات حق بنفسه از جمیع عالم و
^{عالمیان}

عالمیان ممتاز است بجمع حرکات و
 سکونات چنانچه هر چشمیکه از غبار
 حسد پاک باشد بجز ملاقات و
 مشاهده غافل شود و پشیمان
 و هر قلبیکه مقدس شود از حجابات
 البسه فی الحین معرفت او فا تو کرد
 و حق را از دون او فرق نگذارد و تمیز
 دهد و الیوم جمیع عرفا که مدعی عرفا^ن
 بوده و هستند جمیع از عرفا ن طلعت
 غیب و بهمی قانع شده اند و از عوالم
 معنی بلقی قناعت نموده اند و هنوز

اینقدر تعقل ننموده اند که هر عینی را
 ظهوری بآید و هر لفظی را معنی شاید
 لفظی معنی هرگز عمری نچشد و غیب
 و همی هرگز غنا عطا نفرماید لهذا
 اصحاب حقیقت که منشئت بحق هستند
 باید خاتمان را در لباسهای جدید
 غار شوند و بدل و جان بجهت او
 بشتابند تا از ناراحتی برافروزند
 و بمینع وصال او که مرجع قلوب بآیه
 و مطلع افتاب منیره است راجع گردند
 اینست ظهور بیان در جبروت لسان
 بی

پس ای دوستان بشنوید ندای دوست
 حقیقی خود را و با سبب دنیا و آنچه
 در او هست مشغول نشوید و خود را
 از زیارت جمال محبوب جان ممنوع
 نفرمائید و بخواهد برای شما مگر
 دولت باقی و ملک دائمی را و هرگز
 برای خود چیزی نخواسته و مقصود
 جز ظهور عدل و وصول احباب ^{فل} محبا
 قدس باقیه نداشته و کفی بالله
 شهیدا و من عند علم الکتاب حال
 قدری همت باید که تا یا را را

اغیار نبینند و کل را خادینند نشیند
 کل را نوی و شأهدیت کافی و یار را
 نفس او برهانیت وافی انشاء الله
 امید وارم که نفسی از اهل حق در آن
 ارض محبت الهی قیام نماید و بنفسی جمیع
 اهل آن ارض را در شاطیحر توحید
 مجتمع نماید تا تمام اهل آن دیار کنفیس
 واحد شوند و بالمره برودت بعد
 و هجر بجزارت قرب و وصل تمام و را
 شود کل ذلك من فضل الله العلی^{عل}

والسلام علی من اتبع الهدی

بسم الله الاعظم الابهی

ای دوستان امروز روزیست که
هر یک از محبتان حضرت رحمن بر خیزند
چه که اکثر من علی الارض در اطفا
نار الله و نور او سعی نموده اند نفسی که
برای حیات اهل عالم و خلاصی ام
امد بتمام ظلم و اعتساف بتمام ظلم
و اعتساف در ارباب بلاد حبش
نموده اند شمس بمطلع اسم اعظم که
جمیع بلاد و رزایا غلام را از ذکر الله
منع نموده و نخواهد نمود و باید

جميع دوستان حق کمال فجاهد مبدول
 دارند که شاید نفسی سلسیل معنی
 شود این عمل از اعظم اعمال عند^{الله}
 مذکور طوبی از برای نفوس که در^{مسیر}
 الهی از کل منقطع شده اند و خالصا^{لله}
 مخصوص نشتر کلمات الهیه با طراف و
 اکثاف توجه نموده اند که شاید مستعد^ی
 بنایند و او را بمیدینه باقیه دعوت
 نمایند این نفوس از اسماء حسنی عند
 الله مذکورند طوبی لهم ولذین
 استعوا الحق

بسم الله الاقدس الابهی

ای کنیراھی انشاء الله لم نزل ولا فزال
 مذکر محبوب متغال مشغول
 ذکر حق مونس جانها و محیی دلهاست
 جهد کن تا مذکر او از ذکر و نشر قارع
 شوی و بکمال استقامت و انقطاع
 در ظل رحمتش بیاسانی الیوم مظاہر
 ابلیسیہ بتمام حیلہ بمنع ربّہ از
 شای احدیہ مشغولند مذیل
 دوست محکم متشبث شو و بیدرہ
 امر متمسک کہ مبادا و یاح منتہ

ان ورقه را از سدف امرتیه منقطع
 نماید امروز روزیت که حبیب
 بقدر عرفناک فاطق و کلیم بانی قد
 رایناک ذاکر سعی نما تا از قاصدان
 مدینه ایی باز نمائی ایست و صتی
 الهی عباد و اما خود را

هو الله تعالى شأنه العظمة والافتاد

58

دوست لسانا دعوی دوستی نماید
 و فعلا مرتکب شود امری را که ضرر
 ان محبوب راجع شود ایما بر چنین
 نفس چه لایق و سزاوار است ایما
 کلمه

کلمه دوست بر او اطلاق میشود
 و یا باسم حبیب در نزد محبوب مذکور^{ست}
 لا ورب العرش العظيم دوست صا^{دق}
 ان است که از کوثر محبت دوست چنان^ن
 سرمست شود که جز رضای او نخوا^{هد}
 یعنی از خود املی و خواهشی و خیالی
 نداشته باشد و کل را در رضای
 دوست فانی مشاهده نماید حرکت
 نکند مگر باذن او و نخواهد مگر
 آنچه را که رضای او در اوست قسم
 یافتاب توحید که از مشرق تفرید

مشرق است که توحه احباً باین شطر
 ضررش بر اصل شجره وارد اذکبیتهد
 لسانی بان الذی توحه الی هذا
 الشطر بعد مازقم فی هذا اللوح انه
 لیس منی وکفی بالله شهیداً ابدیاً
 تا چند در غفلتید آخر تفکر نماید
 عاقبت امور را در اول هرامی مشا^{هک}
 کنید این معلوم و محقق است که
 کمال محبت طبرک داشته و داریم
 و اگر مصلحت امر مشاهد^{البته} میشود
 خود احضار می نمود لم یستوبد و صلیت
 مستفقانه و

مستقامه را بی رضا حرکت مکنید و
 از هر نفسی مطهرین میباشید امسال
 لسان لازم بدو کلمه حرف محبت ^{امیر}
 فریب بخورید و از مقبلین ^{شمر}
 امر این مقرریا رشیدی است
 سهل مدانید ^{فتکم} سئل الله بان یوفی
 علی الصلاح والأصلاح و یجعلکم
 من الذین اختاروا و اما اختار لهم
 الله انه علی کل شیء قدير

بنام دوست

بسم الله الاعلی کل معنوی در

رضوان الهی بقدر و م ربيع معالي
 مشهود ولكن بلبان صورى محروم
 مانده اند كل كويداى بلبان منم
 محبوب شما و بکمال لون و نفحه عطريه
 و لطافت و طراوت منيعه ظاهر شده
 با ناز بيا ميزيد و از دوست مکر نريد
 بلبان مخاز كويد ما از اهل بزم
 و بكل مخاز انس داشته و تو از اهل
 حقيقى و در بستان عراق كشف نقا
 نموده كل گفت معلوم شد كه در كل
 احیان از جمال و حسن محروم بوده ايد
 و هیچ

و هیچ وقت مرا شناخته امید ملکه جدا
 و روافد و دیار و شناخته امید ^{اگر} جدا
 مرا می شناختید حال از یاد خود ^{تختید} نمیکرد
 ای بیلان من نه خود از پیر هر نه
 از بطحان نه از عراق و نه از شام و لکن
 گاهی بتفرج و سیر در دیار سائر
 گاهی در مصر و وقتی در بیت اللحم و
 جلیل و گاهی در حجاز و گاهی در عراق
 و فارس و حال در ادرا نه کشف نقاب
 نموده ام شما محبت من معروفید و لکن
 از من غافل معلوم شد که ذاعجبید

و رسم بلبل امونخه اید در ارض و هم
 و تقلید ساثرید و از روضه مبارک^{دکم}
 توحید محروم مثل شما مثل انجبه^{ست}
 که وقتی بلبلی را گفت که زاع از تو
 بهتر میخواند بلبل گفت ای حبله
 چرا از انصاف گذشته و از حق چشم
 برداشته آخر هر دعوی را برهان
 لازم است و هر قولی را دلیلی حال
 من حاضر و زاع حاضر میخواند تا بخواند
 گفت این کلمه مقبول نیست بلکه
 مرد و استجه که من وقتی از رضوان^{لے}
 نعم

نغمه خوشی استماع نمودم بعد از صا^ح
 نغمه پرسیدم مدکور نمودند که این
 صوت زاع بود و علاوه بر آن مشا^ه
 شد که زاعی اذان بستان بیرون^{مد}
 یقین نمودم که قائل صادق است بلبل
 بیچاره گفت ای جعدان صوت زاع
 نبود صوت من بود و حال همان
 صوت که شنیدی بلکه احسن و
 اندیع اذان تغنی میما بر گفت مرا
 باینکلمات رجوعی نیست و این
 سخنها مقبول نه چه که من هیچ شنیده^{ام}

ازاباء و امثال خود و حال ان زاع حاضر
 و سند هم در دست دارد اگر تو بودی
 چگونه اسم او شهرت نموده بلیل گفت
 ای بی انصاف مرا صیاد کن در مکن
 بود و سیف ظلم از عقب لذا با اسم
 زاع شهرت یافت من از غایت ظمهور
 مستور ماندم و از کمال تغنی بساکت
 مشهور و لکن صاحبان اذان نغمه رحمن را
 از غیب زاعان تمیز دهند حال تو
 با صل صوت و لحن ناظر شو لفظ هر لک
 الحق و شما ای بلیلان صورت مثل
 ان

ان چند بنظر میآید که ذره و هم را
 بصد هزار یقین تبدیل نمایند و هر
 از آنچه شنیده بعالم شهود و مکاشفه
 مبادله نکنید بشنودید نصیح یار را و
 بنظر اغیار بر منظر نکار ناظر منباشید
 مرا بمن شناسید نه بمقرو و دیار د
 این گفتگو بودند که ناگاه از حدیقه
 مبارکه کان الله بلبلی فورانی بطراز
 رحمانی و نغمه ربّانی وارد و بطواف
 کل مشغول شد گفت ای بلبل آن اگر
 چه بصورت بلبلید و لکن چندی

باز اغان مواسر گشته اید و سیرتشان
 در شما ظاهر و مشهود مقرران این
 رضوان نه بر پرید و بر وید این کل
 روحانی مطاف ملبلان اشیان ^{نفس} رحمان
 پیرای ملبلان انسانی جهد نمایند
 که دوست را بشناسید و دست ^{به} تقدیر
 خزان را از این کل رضوان رحمن قطع
 نمائید یعنی اید وستان حق که خدایت
 محکم بر بندید و اهل افاق را از مکر
 و نفاق اهل شقاق حفظ نمائید و اگر
 بخصوع و خشوع و سایر مکارهای حق
 بین

بین عباد ظاهر شوید ذیل تقدیر
 از مفتریات ابلیس و مظاهرش ظاهر
 ماند و الوده نشود و کذب مفتر
 بر عالمیان ظاهر و هویدا گردد و اگر
 بخود بالله عمل غیر مرضیه از شما
 مشاهده شود جمیع بمقبر قدس ^{جست} را
 و همان اعمال مثبت مفتریات مشرکین
 خواهد شد و هذا الحق یقین و
 الحمد لله محبوب العالمین

بساط حضرت سلطان بی مثال و ملک
 ذوالجلال است که حقائق ممکنات و
 دقائق و دقائق اعیان موهوبات را
 از حقیقت نیستی و عدم در عوالم
 هستی و قدم ظاهر فرمود و از ذلت
 بعد و فنا نجات داده مملکت عزت
 و بقا مشرف نمود و این نبود مگر بصر
 عنایت سابقه و رحمت منبسطه
 خود چنانچه مشهود است که عدم
 صرف را قابلیت و استعداد وجود
 نشاید و فانی بخت را لیاقت کون و
 الوجود

انو حاد نباید و بعد از خلق کل ممکنات
 و ایجاد موهودات بتجلی اسم یا مختار
 انسا ف از بین اسم و خلایق برای معرفت
 و محبت خود که علت غائی و سبب خلق
 کائنات بود اختیار نمود چنانچه در
 حدیث قدس مشهور مذکور است
 و فجّلت مکرمات لقد خلقنا ^{الانسان} الانسا
 فی احسن تقویم و برآء عنائیت و
 موهبت قنبارک الله احسن الخالقین
 مفتخر و سرافراز فرمود زیرا کینوت
 و حقیقت هر شیئی را با اسمی از اسماء

تجلی نمود و بصفی از صفات اشراق
 فرمود مکر انسان را که مظهر کل اسماء
 و صفات و مرآت کسینت خود قرار
 فرمود و باین فضل عظیم و مرحمت
 قدیم خود اختصاص نمود و لکن این
 تجلیات انوار صبح هدایت و اشراق
 شمس عنایت در حقیقت انسان مستور
 و محجوبست چنانچه شعله و اشعه
 و انوار در حقیقت شمع و سراج مستور
 و تابش و رخسار افتاب جهان تاب در
 مرايا و خجالی که از زلف و غبار شتونا
 پنهانی

بشری تیره و مظلم گشته محفی و مهجور^{ست}
 حال این شمع و سراج را افز و زنده باده
 و این مرا یا و محالی را صیقل دهند
 شاید و واضحست که تا ناری مشتعل
 ظاهر نشود هرگز سراج نیفروزد و تا
 آیدینه از زلف و غبار ممتاز نکردد
 صورت و مثال و تجلی و اشراق^{مفسر}
 بیامس در او منطبع نشود و چون^{بین} نما
 خلق و حق و حادث و قدیم و واجب
 و ممکن هیچوجه ربط و مناسبت و
 موافقت و مشابهت نبوده و نیست

و نسبت لهذا در هر عهد و عصر ^{کین}
 سازجی را در عالم ملک و ملکوت
 ظاهر فرماید و این لطیفه ربانی
 و دقیقه صمدانی را از دو عنصر خلق
 فرماید عنصری را بی ظاهری و عنصر
 غیبی الهی و دو مقام در او خلق فرماید
 یک مقام حقیقت که مقام لا ینطق الا
 عن الله رتبه است که در حدیث صریحا
 لی مع الله حالات انا هو و هو انا الا
 انا انا و هو هو و هم چنین قفا
 محمد انت الحبيب وانت المحبوب و
 همچنین

همچنین میفرماید لا فرق بینک و بینهم
الا انهم عبادک و مقام دیگر مقام
بشریت است که میفرماید عا انا الا
بشر مثلکم و قل سبحان ربی هل کنت
الا بشر ارسولا و این کنونات مجرده
 و حقائق منزه و سائط فضر کلیه افد
 و بهدایت کبری و ربوبیت عظمی
 مبعوث شوند که تا قلوب مشتاقان
 و حقائق صافین را با لطافات غیبیه
 و فوضات الاربابیه و نسانم قدس
 از کد و رات عوالم ملکیه سازج و ^{منیر}

گردانند و افنده مقربین را از ننگا
 حدود پاک و منزّه فرمایند تا او^{لعه}
 الهیه که در حقائق مستور و مخفی^{کشته}
 از حجاب ستر و پرده خفا چون^{شراف}
 افتاب نورانی از فجر الهی سر برارد
 و علم ظهور بر اقلال قلوب و افنده
 بر افرازد و از این کلمات و اشارات
 معلوم و ثابت شد که لا بد در عالم
 ملک و ملکوت باید کیس و^{حقیقه}
 ظاهر کرد که واسطه فیض کلیه^{مظهر}
 اسم الوهیت و ربوبیت نباشد تا جمیع
 نامس

ناس و ظل تربیت ان افتاب حقیقت
 تربیت کردند تا با مقام و رتبه که
 در حقائق ایشان مستودع است مشرف
 و فائز شوند املت که در جمیع اعمال
 و ازمان دنیا و اولیا با قوت ربانی
 و قدرت صمدانی در میان ناس ظاهر
 گشته و عقل سلیم هرگز راضی نشود
 که نظر بعضی کلمات که معانی ان را
 ادراک ننموده این باب هدامت را
 مسدود انکار و اذ برای این شمس
 و انوار ابتدا و انتهای تعقل نماید

ذیرا منی اعظم از این فیض کلیه نبود
 و رحمتی اکبر از این رحمت منبسط الهیه
 نخواهد بود و مشک نیست که اگر دریا
 آن عنایت و فیض او از عالم منقطع شود
 البته معدوم گردد و لهذا میفرمود
 رحمت حق بر وجه کون و امکان مفتوح
 بوده و لا یزال امطار عنایت و مکرمت
 از غمام حقیقت بر اراضی ملکات
 حقائق و اعیان مترکمه و معنی خواهد
 بود ایست سنت خدا من الازل الی
 الابد و لکن بعد از ظهور این طلعات
 قدسیه

قدسیه در عالم ظهور و شهادت بعض
 از نفوس و برخی از ناس که گروهی ظلمت
 جهل که ثمرات افعال خودشان است
 مبتلی کردند و گروهی بزخارف فانی^{نه}
 مشغول شوند و چون آن جمال غیبی
 جمیع ناس را با نقطاع کل و اتفاق کل
 دعوت مینماید لهذا اعراض نمائ^{ند}
 و باید اواذیت دست دراز نمایند
 و از انجا نیکه این سلاطین وجود
 در ذرّ عمار و عوالم ارواح بکمال میل
 و رغبت جمیع بلا یاراد و سبیل حق

قبول نمودند لهذا خود را تسلیم در دست

اعدان نمایند بقسمیکه آنچه بتوانند

از امید و اذیت بر اجساد و اعضا و

جوارح این کینونات مجرده در عالم ملک

و مشهاده ظاهر سازند و چون مؤمنین

و محبتین بمنزله اعضا و اوراق این

شجره مبارکه هستند لهذا هر چه بر

اصل شجره وارد کرد البته بر فرع و

اعضا و اوراق وارد آید این است

که در جمیع اعضا را بگونه صدمه

و بلا یا از برای غامشتان جسمال

ذوالجلال بوده و خواهد بود و در وقت
 نبوده که این ظهورات عن احدیه در عالم
 ملکیه ظاهر شد باشند و اینگونه
 صدمات و بلاها و محن نبوده و لکن اگر
 در ظاهر اسیر و مقتول و مطرود و بلا
 گشتند اما در باطن بعنایت خفیه
 الهیه سرورمند و اگر از راحت جسمانی
 ولذت جسدی محجور ماندند و لکن
 براحات روحانی و لذایذ فواید معنایی
 و ثمرات جنیه قدسی ملذذ و مستنعم
 گردند و اگر ناس بدید بصیرت ملا حظ

نمایند مشهود شود که این محن و بلا یا
 و مشقت و رزایا که بر مخلصین و مؤمنین
 نازل و وارد است عین راحت و حقیقت
 نعمت است و این راحت و عزت معزز
 از حق نفس مشقت و عذاب و زحمت
 زیرا که نتیجه و ثمره این بلا یا راحت کبر
 و علت وصول بر رفیع علی است و
 پاداش و اثر این راحت و زحمت و مشقت
 عظمی است و سبب نزول درد در
 سفلی پس در هیچ وقت و احیاناً از
 نزول بلا یا و محن محزون نباید بود
 و از

و از ظهورات فضا یا ورزایا مغموم
 مغموم نشاید شد بلکه عبرة الوثقا
 صبر باید تمسک حبت و محیل محکم
 اضطبار تشبث نمود زیر اجر و ثواب
 هر حسنه را پروردگار باندازه و حساب
 قرار فرموده مگر صبر را که صفر نماید
 انما یوفی الصابر و ن اجرهم بغير حساب
 امیرنا اسمعیل را بکمال شوق و اشتیا
 طالب و ذاکر انشاء الله همیشه در
 ظل عنایت حق ساکن و مستریم باشه

هو الغافر اوست بخشنده و مهربان

بیانات عربی که بیدانغ نغمات حجازی
 از سماء سلطنت حمدانی نازل شد
 زیاده از حد احصا و احاطه اولی الالباب^{ست}
 و اما نظر باختلاف السن و ادراک^{بعضی}
 ملتفت مقصود الله نشاء اندواز
 مطلوب محبوب و از مراد فی مراد ما مذکور^{ند}
 لهذا در این لوح مختصری از جواهر نصائح
 الهیه و حقایق مواعظ ربانیه بنغمه
 ملیح عراقی و یارسی ذکر میشود تا در^{الله}
 چون شمس مشرق و صبح صادق بر همه
 عالمیان واضح و لافح و ظاهر و مبهر^{من}
 زهودا

وهو يد اشود ذلك من فضل الذي قد
 كان عليكم مسبوقا وابن معلوم بوده
 که حق جل ذکره لم یزال ولا یزال از طاعت^{عبادت}
 و عودیت و ذکر عباد مقدس بوده
 و خواهد بود زیرا که احدی از ممکنات^{ترا}
 قوه و استعداد مغارف او گماهی ننوده
 و نیست و ممکن آنچه در هواهای قریب
 و لقاء و وصل و بقا طیران نماید از
 نقطه اکوان که بمشیت امکانیه خلقت
 شد تجاوز ننواید نمود و سلطان
 بفعل مایشاء فی ازل البقاء در علو^۹

حلال و منتهی به تو جمال خود بوده و چون
 طریق و سبیل دون او با و مسدود و
 مقطوع شد محض عنایت و مجرّد فضل
 و لطف و مکرمت در هر زمان و عهد
 نفسی را مبعوث فرمود تا عباد را از
 وادی غفلت و هوی بسر منزل عزّت
 و بقا هدایت فرماید و از ارض فقر و
 نیستی بسما غنی و هستی رساند تا اطیاب
 قدسی بوطن الهی میل نمایند که شاید
 از حجابات نفسیه و اشارات ملکیه
 مقدّس شده در ظلّ وجه الله محشور
 شده

شدن و ابد الا باد مبدوام الله باقی مانند
 و این مراتب را در جمیع رمضان و عید ^{بعضو}
 از عباد مدعی شدن و لکن هرگز بخیر
 قول اکتفا نشدن اینست که امتحان و
 افتتان همیشه از سماء قدرت نازل
 تا صادق از دوتان معلوم و واضح گردد
 حال ملاحظه فرمائید که جمیع این مرد
 ادعای حب الله که اعظم و اول و سبق
 امور است می نمایند و مع ذلك قبل
 از نزول افتتان بفعل معرض شده اند
 و کف بعد از بدایا و المحن و الرزق اما

والسَّنَن فَنفَكْرَ وَفِيْمَا اقُول يَا اُولِي الْاَلْبَابِ
 بَارِي اِيْقَدِرْ مَتِيْقَن بُوْدِه كِه اِنْ ذَات
 قَدَم دَر مَكْن اَرْتِفَاع وَفَحْرَن اَمْتِنَا^ع
 مَنَمَكْن وَبَرْ عَرْش تَقْدِس وَتَنْزِيَه^ه مَسْوُ^ه
 دَخُول وَخُرُوج وَصُعُود وَفَزُول وَاَدْر
 اَعْمَاق رَاهِي نَه وَبَعْد اَز ثُبُوت اِيْن
 مَطْلَب لَطِيْف وَاضَح اَسْتَبْرَهْر صَنَاحِب
 بَصِرِي كِه نَه طَاعَت مَمَكَّنَات بَرَقْد
 اَوْ بِيْفَرَايِد وَنَه عَصِيَّان مَوْجُودَات
 اَز شَان وَمَقْدَار اَوْ بِيْكَاهْد هَرْ كَنْ
 اَعْمَال مَعْدُودِي مَعْدُوم لِسَابِحَتِ
 قَدْس

قدس قدم در نیاید و لو ث فانی ذیل
 عن باقی و انیالا مد غیر او نزد او مذکور
 و دون او را در مقعد او اسمی نه امکان
 فی حد الامکان والواجب فی علو القدر
 والثان وبعد از ثبوت این مقامات
 دیگر شبهه نیست که آنچه از سماء بالا
 نازل شده و یا میشود مقصود ارتقا
 خود عباد است مع ذلک بسی از انصاف
 دور است که خود را از نفحات قدس
 این یام محروم نمایند و اینقدر معلوم
 باشد که قدر خود لی از اعمال ممکنات

مکتوم و مستور نیست و لکن نظر بر عفو
 کبری و احاطه رحمت بر اشیا اظهر
 و ابراز است و نخواهد شد و چون
 حسادت از حد اعتدال میگذرد
 لهذا بعضی عباد را مطلع میفرماید
 که شاید سبب خجالت شود و ممنوع
 شوند و الا از غایت رحمت و عنایت
 هرگز راضی بر کشف عیوب عباد خود
 نبوده و نخواهد بود از یکهو عباد الله
 که اهل بغی و فحشا و اصحاب غفلت
 می که برستان ظاهر و میر و ندان
 مراحت

مرا حجت بقدر مقدور سعی مینمایند
 که از کلکهای بستان با خود بار معنایی
 برند و شما که دعوی از دارم که
 بر عنوان جمال قدس معنوی وارد
 شده اید چه علامت و نشان ازان
 قضای خوش خانان با خود آورده^{ام}
 احرار اهل بیان را در محله رحمت مشاهده
 و احباب خانان را نشانه سجده^{ید}
 تا جمیع اهل ارض را بیاورم فیصل الهی را
 از احباب او استنجام نمایند و اثبات
 حق را از باطل چون صبح نورانی از لیل

ظمانی فرو دهند قسم بخدا اگر این معاد
 قلیل بسجیه الهیه دو بین بریه حر
 میکردند حال جمیع اهل ارض طائف
 امر الله و مقبل حرم الله بودند قضی
 قضی انشاء الله امید دارد که بعد
 از تراب غفلت بنفحه قدس احدیت
 بهیکل جدید و طراز بدیع صبعوث
 شوند و پراخیه از ایشان فوت شده
 قیام نمایند قسم بخدا که هرگز ایامی ^{شتر}
 از این ایام و فصلی اکبر از این فصل
 در ادباع ظاهر نشود و نخواهد شد
 و تا وقت

و تا وقت باقی خود را از رضوان باقی
 ذی الحلال و از گلشن جمال ذی الجمال
 محروم ندارید و از سحاب جود و غمام
 فضلها یوس و ممنوع نشوید و این
 معلوم است که همیشه خیر و صلاح
 و سداد احباب الهی را این عبد ^{منظور}
 و ملحوظ داشته بقتضای ملاحظه
 ایشان و از انفس ایشان بخودشان
 بیشتر نموده و کفی بالله شهیداً و
 بر شما واضح است که چه مقدار از
 ملاهای میر و علن که بر این عبد ^{محمّد} محبت

و همدرا تحمل نموده که شاید هیاکل مرد
 از هبوب اریاح الله زمین شوند
 و از نسیم صبح الهی از نوم سر بردارند
 نه آنکه چنان شود که از محالست بالمره
 احتران نمایند و خفارا بر ظم و ترجیح
 دهیم چنانچه در این ایام معمول گشته
 و در این ایام که کل ملل از عرب و عجم
 و ترک و فارس و مضاری و یهود
 و عالم و جاهل بعارضه بایز عبد
 قیام نمودند و امری جز اطفای نور
 الله و اخلاص دنا را الله بخوبند و این
 عبد

عبد در مقابل همه ایستاده با آنکه
 مطلع است بر آنچه در قلوب مستور
 نموده اند حال باید اقل احباب دیگر
 سبب کدورات و غم چنین عبد
 با خاطئه ملایا و رزایا و قضا یا نشو^{ند}
 دیگر تا انصاف بکند و امر الله چه
 جاری شود علیه فی کل الامور
 توکل و حسبا الله و نعم الوکیل
 احرف حمد حقانق و رقانق حمد
 مخصوص ساحت قدس و قرب حضرت
 سلطانیت که از لطائف مزانع

عنایت خود کل من فی الملك را از غما
 کافور بر صه ظهور آورد و جمیع
 موجودات را از هویت نیستی در عرصه
 هستی برای ظهور مقصود موجود
 فرمود و غیاث هستی موجودات را
 بلفظ هستی مطلق قائم و مشرف نمود
 تا کل موجودات از غیب و شهود از رحمت
 و اسعه باز نمایند و از استوای عرش
 عدال محروم نگردند و در هر وجود فری
 و از هر ریزی امری مقرر داشت
 که سازد حیات مجردات هوایات اکوان
 حرکات

محرکات کونا کون حرکت نمایند تا اندر
 ملکوت او در عرصه ناسوت ظاهر
 و هویدا گردد و بهر شیئی فرصتی مجتهد
 و بقدر وسع او قدرت مجتهد و بعد
 تکلیف امر و نهی عرضه داشت تا
 طغیان و ایمان کل معلوم شود و
 ثمرات اعمال و افعال خود برسد
 و با هیچ کس نموده اند سزا داده شوند
 لقمان بدسرش ناتان صغیر ما بد
 یابنی انھان تک مثقال حبه من
 خردل فتکن فی صحرة او فی السموات

اَوْ فِي الْاَرْضِ يَا تَبَهَّا اللَّهُ اِنَّ اللَّهَ
لَطِيفٌ خَبِيرٌ چگونه میشود از برای
احدی مفتری و مقتری کلد ^{قبضه}

قدرت او اسیرند همچنانکه سر قضا
و حرف امضا، امیر المؤمنین ^{مد} مصغرما

كُلُّ شَيْءٍ فِي قَبْضَةِ قُدْرَتِكَ اَسِيرٌ

وَ اِنَّ ذَٰلِكَ عَلَيْكَ سَهْلٌ لِّسِرِّ فَجَاهِ

الَّذِي بَيْنَ مَلَكُوتِ كُلِّ شَيْءٍ وَ اِنَّهُ

مَدْرِكُنْ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ يَا اِلَهِي وَ

هستیدی و رخائی ^{غالب} چگونه وصف

آیات قدس ترا باین زبانی که کال

از ذکر ادنی محامد سلطان از لب تو
 و چگونه ملا حظہ نماید آثار انس ترا
 با این چشمهایی که کور است از مشام^{مد}
 قصر جمال ملک ابدیت تو و چگونه
 استماع نمایم الخان ملیح ترا با این گوشها
 که کور است نزد تخرّد حمامه سرمدیت
 تو و چگونه ادراک نماید لطائف بدائع
 حکمهای ترا با این هوشی که مدهوش^{شست}
 نزد ظهورات قدایی حضرت قیومیت
 توحید لطیف است مکرمت و مرحمت تو
 که فرو گرفته جواهر ساذجیات کو^{ترا}

و چه بدیع است رحمت و رأفت تو
 که فرا گرفته اعلی مرتب هوایات امکا^{نا}
 پاک و منزهی از وصف هر چه محرر^ی
 متعالی و مقدسی از لغت هر منز^ه
 و مقدسی کل لغتها در ساحت قدس^{تو}
 کذب صرفست و جمیع وصفها در
 فنای انس تو افک محض است قرار
 نغمه مودی برای احدی طریق برای
 معرفت خود جز عجز محبت و مقرر^{شده} فنا
 برای نفسی مغرری جز نسیق بات
 الهی تصرف الالسن عن بلوغ ثنائک
 و عجزت

وَعَجَزَتِ الْعُقُولُ عَنْ دِرَاكِ كُنْهِ جَمَالِكَ
بِاتِّمَامِ امْنِ نَقْصٍ وَعَجْزٍ بِمَا مَكِينُكَ تَوَاسَّلَ
اصْفِيَايَ تَوْكَلُ اِي سُلْطَانِ مِنْ وَمَحْبُوبِ
مِنْ مَطْمَئِنِّ فَرْمَا قَلْبَ ذَرَّةٍ فَاَنْ رَابِعِ
لِسَوِي طَلَعَتْ بَاقِي خُودِ وَرُوشَنِ فَرْمَا
چشمهای مرا بمشاهدت جمال حضرت
وَهَابِيَّتِ خُودِ وَاَزْ فَوَارِهِ هَايِ نَوْرِ خُودِ
رَشْحَاتِ سِرُورِي عِطَا فَرْمَا وَاَزْ كَاسِهَا
مَلُورِ خُودِ طَفْحَاتِ كَا فُورِي عِنَايَتِ نَمَا
وَاَزْ حِيَاضِ مَحَبَّتِ بِيدِ مِلَا طِفَّتِ شَرَابِ
اَنْسِ كِرَامَتِ فَرْمَا تَا مَسْتَرِيحِ شُودِ قُودِ

در ساحت حضرت محبوبیت تو و منصفی

بد

شود عقل من در سباط سلطان فخر

تو همچنانکه عمار کافور و صرف ظهور

وهوئه نور ستر الموحدين سيد

السا حدين روحى فداه صير ما به

و ا جعلنى من الذين اطمئنت بالروح

الى دى الارباب انفسهم وقرت

بالنظر الى محبوبهم اعينهم ومن الذين

تغرس اشجار الشوق اليك فى حدائق

صدورهم واخذت لوعة محبتك

بجامع قلوبهم وهم الى اوكار الافكار

مادون

یاودن و فی د یاض القرب و المکاشفة
 برتغون خلق فرمودی این ذره دگارا
 بقدرت کامله خود و بی و ریدی
 بآیادی باسطه خود و بعد مقرر د^{شته}
 بر او ملا یا و محن و اجمیثتی که وصف^ن
 ببیان نیاید و در صفحات الواح نلکند
 کردنی را که در میان پرند و پر نیان
 تربیت فرمودی اخذ و غلظهای محکم
 بستی و بدنی را که ملباس حریر و د^{سا}
 راحت بخشیدی غاقبت بر ذلت^{حس}
 مقرر داشتی قللتی قضائک فلا^{قد}

لَا تَحَلَّ وَطَوَّقْتَنِي أَصَوَا قَالَا تَقَلَّ حَبْدَ
 سَنَه مَكِيد رَدَّ كَه ابْتِلَا بِمِثْل بَارَان
 رَحْمَت تُو دَرْ حَرَبَانَسْت وِیْلَا یَا اَزَافَقِ
 قَضَا ظَاهِر وِتَابَان وِدَرَا یِنِ اِیَام مَقْعَد
 اَنَس وِمَحْفَل اَمْنِی بَرایِ اِنِ سَبْدَه صَقْدَر
 نَفَر مودی دَر اَوَّل مَحْدَمَت کَارَان
 بَارَحْمَت وِرَافَت تَرْبِیَّت مودی وِ
 دَر اَخِر بَا صَحَابِ غَضَب وِر جَالِ سَطَوَت
 وَاکِن اَمَشْتِی لِسَا شَبَهَا کَه اَز کَر اِلِی غَل وِ
 رَنجِیْن اَسُودَه نَبُودَم وِچِه رُوز هَا
 اَز صَدْمَات اِیْدِی وَا لِسْن اَرَام نَکَر اَفْتَم
 چَنَدِی

چندی اب و نان که بر جمت واسعه
بحیوانات صحرا حلال فرمودی بر این
بند حرام نمودند و آنچه را بر حواج
جایز نبود بر این عبد جایز داشتند تا
اینکه غایت حکم قصانا زل شد
و امر امضا بخروج این بنده از ایران
در رسید با جمعی از عباد ضعیف
و اطفال صغیر و این هنگام که از
شدت برودت امکان تکلم نداشت
و از کثرت یخ و برف قدرت بر حرکت
نست بعضی از اطفال از مفارقت

احسارایات فراق قرانت مینمایند
و برخی بعلت یاس از وطن و دیار کتمل

السّلم فآله میکنند و در بیابان حجر

سرگردان میگردید و در صحرای حشر

رجای تر امی طلبیم که شاید نسیم رحمت

تو امید و احسان قدیم بود در رسد

فَلَکَ الْحَمْدُ عَلٰی حَسَنِ مَلَائِکَ وَسُوءِ

نِعْمَائِکَ وَظُهُورِ مَبْلَإِکَ اِذَا فَلَکَ

اَنْتَ اللّٰهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ وَاَنَا کُنَّا

مِنْ فَضْلِکَ سَائِلُوْنَ

باسم ربنا العلی الاعلی

ای حبیب

جواب ذین العابدین فی الصّادر جناب محمد قبل ۱۱ برسایان بعد از احد سواد

۵۸۷
ای حبیب من دنیا را قزاقی نه و وفا
نست و صاحبان افند نباید در این
ایام معدوده خود را از نسیمهای خوش
الهی و روائح لطیف معنوی ممنوع و
محروم نمایند و بزخارف اقوال خود را
از تحلیلات انوار محبوب محبوب فرمایند
همیشه اسبگونه سخنهای در میان بود
و خواهد بود گان و یکون و گائون
و سلطان بقا از برای هر امری برهان
مقرر فرموده که نزد اولی الصبر
واضح و هویدا است تا صاحبان افند

صافیه بان محسوس شده ملتفت
 بعضی سخنهای لغو که ناشی از مظاهر
 شیطان میشود نشوند و الا اگر جمیع
 حرفها قبول ختم شود و در تمام امور
 بذكر لسان کفایت رود هرگز امر الله
 واضح و مبرهن نکرد و صبح هدایت
 طالع نیاید و ظلمت ضلالت زائل
 نشود جمیع رسل و جمیع کتب که من
 عند الله نازل و نمودند هرگز امر را
 محدود و محدودی و محصور و محصور^{ند} نیستی نفی
 چنانچه همه این اسرار معلوم^{ند} شد
 و ناد

و تارا لا تمام حجابهای محدود و ده لارا نشود
 و معدوم نمود و علم ان الله على كل شئ
 قدیر و جلیل یفعل ما یشاء و محکما
 برید مرتفع شد هیتا لمن یعرف
 من الامثارة مواقع الهداية و امه
 قبل قالت اليهود يد الله مغلولة را
 بسیار فکر فرمائید شاید از سلسله
 مکنونه در او نصیب برید و بغایت
 و منبع این فضل فخر و نور حق و مخلوق
 و اصل کردید قرنها این ایام را همه
 تلاوت نمودند و گویا هرگز قرائت

نشن تا معنی لایمیه الا المظهرون
 ثابت شود و محقق اید و اگر در همین
 ایه تفکر و تدبیر میرفت این نفاقها
 و ظلمها هرگز بر مطالع احدیه و مظا
 قدسیه وارد نمیامد باری باید
 بعین عنایت الهی که در فؤاد مودع آ
 ملاحظه فرمایید و قدر این ایام را
 دانسته غفلت نورزند که عنقریب
 مظاهر انوار را چون رجوع نمایند
 و طیه های معنوی از خاکداز بعد و
 ذلت با ثنیان قرب و وحدت پروا
 نمایند

نمایند و غمّام رحمت ممنوع نشود و
 سخّاب مکرمت مقطوع ماند و سراج
 نور مستور گردد و حجابهای ظلماتی
 همه ارض و ساکنین آن را احاطه نماید
 همیشه سراج روح در مصباح نور
 روشن نیست اگر چه فنا ندارد و
 لکن جز اهل بقا ادراک ننماید زیرا که
 فیض کلتی و رحمت منبسطه و جمال
 هوئی و بحر هدیه همیشه در جریان
 و در انبساط و در ظهور و در موج^{نست}
 بهار ظاهری که تربیت ظاهر اشیا،

با هر خالق اسماء با و موکول و مقصود است
 در سال بیکرتبه ظاهر شود و همچنین
 بها و معنوی که تربیت ارواح و افئده
 منیره مینماید و حیات باقیه دائمه
 مد ول میفرماید در هر هزار سنه
 او از یک یکا رجلوه مینماید و بر همه
 اشیا از غیب و شهود خلعت هست
 و تجلی و یونی ابداع میفرماید دیگر تا
 مستحق اید وجه کس لایق باشد که ادا
 نماید پس ناسیمهای خوش رو خانی
 از باغهای قدس معانی میوزد و
 بلبل

مد
 ملید بیان بر شاخهای گل رضوان مسترا
 سعی و جهدی باید تا کوش از او ازها
 ملیح ربانی بی مضیب نشود و جسم از
 بادهای بهار معنوی محروم نماند و این
 نسیم بر هر چید که وزید حیات باقیه
 بخشید و بر هر شجر نایبه که مرود نمود
 خلعت تازه دائمه عنایت فرمود
 بحفظ جان میرد ازید و از جانان مکتوب
 و بمزخرفات اقوال این وان پیراهن ذکر
 و ایقان را مدد دید و بگوای دوستا
 چراغهای هدایت دل را ببادهای صلا^{لت}

غل خاموش نکند اگر چه حکم من بهی
 الله فهو المهتد ومن يضلل لن تجد له
 وليا مرشدا ثابت و محقق است و
 لکن دلالت ذکر فان الذکری تنفع
 المؤمنین هم جاری و ساری است
 و عنایت ببدل الله السیئات
 بالحسنات هم ظاهر و واضح است این
 جان را جز کوشش پاک نشود و شمس
 جز در صد و رصافیه عکس نمیدارد
 معاشرا این یوسف که شبها با او در
 ملک بساط جالس بودند و در هرگاه
 موانع

مؤانس از بوی خوش او محروم بودند
 و دماغ جان یعقوب جانان از ^{سنگها} زهر
 بعین ادراک نمود پس نکام غفلت را
 باید بدزد که جمیل دوست مدد او نمود
 و چشم قلب را از استیقام مقصود
 روشن و منور داشت تا بوی خوش
 محبوب ادراک شود و نارحب الهی
 دوست از مغز و پوست ^{ند} همه را بسوزاند
 و تا این مقام حاصل نشود جمیع اعمال
 غاظم و باطل کرد و چنانچه بر الهی
 همه این مقامات واضح و لایح کشت ^{قد}

از عباد که شهبانها در فراق یار سوختند
 و تمنا ی وصال نمودند که ناچاران نشاء
 نمایند و چون حجاب جمال مرتفع شد
 همه محبات حلال محبوب مانند
 و بقیای محبوب که غایت مراد مریدین
 بود فائز نگشتند این نبود مگر آنکه از
 خود کوش و حشمتی نداشتند تا یار را
 از منار تمیز دهند و نغمه تلبیل و الاذعان
 فریاد کنند و لهم قلوب لا یفقهون
 و اعین لا یبصرون بها جمیع معنی که
 کلمات اهل کتاب میدهند و متمسک
 با اشارات

باشارات اولی الالباب که چنین در کتب
 ذکر شده و چنان در صحف مسطور
 گشته و غافل از اینکه امر مبرم الهی
 بقاعده محدود و نکرده و قانون پذیرند
 گویا از چشمه فعل ماضی آفرینشید^{اند}
 و از حرم حکم ما برید مرز و قنکشتند
 معلوم شد که امر برخلاف آنچه مسطور
 گشته بود و ادراک و عقول احاطه نموده
 بود از مشرق غیب هویت ظاهر گشت
 چنانچه قیامت بقیامی تحقق یافت
 و خاتم بسدی راجع ای برادر مرزا^ل

۲۹۷
درست در اینکلمات تفکر فرماتا انا الاله
علوم نامتناهی مفتوح شود و باستقامت
تمام در امر قیام شوی و مبصر حدید
در افاق جان و انصر جانان اسرار سبحان
ملاحظه فرمائی حال اگر این عباد چشم را
بنور انقطاع منور می نمودند و کوشش را
از اجتماع اوازهای بدیع الهی منع می نمودند
البتّه کوشش جان نظر بتعلق خود دعوا
قدس بندای عند لیب هویت از قری
غفلت قیام می نمود و از زیارت حجاب
که مقصود اصلی و فیض کلی است نصیب
و قسمت

و قسمت بر میداشت قسم بخدا که اگر قدر
 لقلب متوجه شوید از حرکت این قلم
 حرکات ارواح قدم ملاحظه کنید و از
 سواد این مداد بوی و داد جاوید بشنوی^د
 و از هیاکل این حروف کلمات باقیه
 محسوسا مشاهده کنی نفیء مشک از
 نفیء غیر بغایت ممتاز و کافور از دو^ن
 خود نهایت واضحت و صبح هدایت^{را}
 از ظلمت ضلالت بر فرقهاست و این
 نزد اولی العالم مبرهن است که حق جمیع
 جهات از جمیع ناس ممتاز است بقوله

و فعله و حرکت و سکونه بقسمیکه هیچ
 مشابهتی بدون خود ندارد و لکن فطرت
 حُجَل و طبیعت خفاشی البته از ادراک
 این مراتب محروم است خفاش را از شر
 افتاب در پایش نصیبی نه و حُجَل را از
 رائحة عطر قسَمَق نه باری جوش این
 بحر باین خروشها ساکن نکرد و صبا
 الهی باین وزیدنها ساکن نشود و
 همیشه این عبد خود را در خامرها
 خشن که از ویرا بل است مستور نموده
 و مینماید که با سحر معروف نباشم و بر
 موصوف

موصوف نکردم با آنکه همیشه بجور قد
 بفضل الله در قلب جاری و لکن قطره
 از آن ظاهر نه و صحت معانی در صد
 مستور و حرفی از آن بر الواح مشهود نه
 جز عبودیت خیالی نه و جز نیستی مطلق
 منظوری نه و همیشه طالب بوده و
 هستم که خدمتی در خور از بنده بر آید
 که شاید مقبول راه دوست شود و
 منظور نظر محبوب آید و چه ابتلا^{ها}
 که دین شد و چه بلا یا که از قبل و^د
 گشت البته شنیدید و در این ملک^{هم}

در مقابل اعداء تنها ایستاده ام و از جمیع
 اطراف دشمنان احاطه نموده و احدی هم
 نصرت ننموده و در رهبران هم منتظرانیم
 که جسد قرابی را با هلاک واکذاریم
 و در امشیان الهی ما وی کبری با وجود
 این چه حرفها که میگویند و چه سخنها
 که از لسان جاری مینمایند گویم ^{چشم} ما ملک
 در امکان تحقق نیافته و ملک کوش
 باز نکشته استگوینی و حزنی الی الله
 اقول لن یصدینا الا ما کتب الله لنا
 اخریکوای مردم رحمی بر خود نمایند
 اگر

اگر عزیز نداری و پادشاه اعمال و افعال
 بخود شمارا جمع است و اگر سبب اشتغال
 ناله می نمیشوید دیگر علت اتحاد چرا
 و اگر ناصرت پیدا باعث افتراق چرا
 اخرا این سراج را زخا حنه تا او را از
 باد های مخالف حفظ نماید و این شمع را
 فانوس نه تا او را از عباد نفوس محفوظ
 دارد اگر چه فانوسی جز رضای الهی نخواهد
 و زخا حنه جز رضای او نخواهد در حصن
 حدید تسلیم ساکن است و بر دکن شد
 متشبث ذکر باد اگر میخواهید از سلیمان

جواباً شود و سبباً من مکاتیب بعضی اها

ناس شد و الا هرگز زحمت عند آدم و

منایه کثالت عند آدم و مناشاء الا ان

بشاء الله: من الخاق قبل السین ١٥٢

هو الفعّال علی مناشاء اذ اسمعت

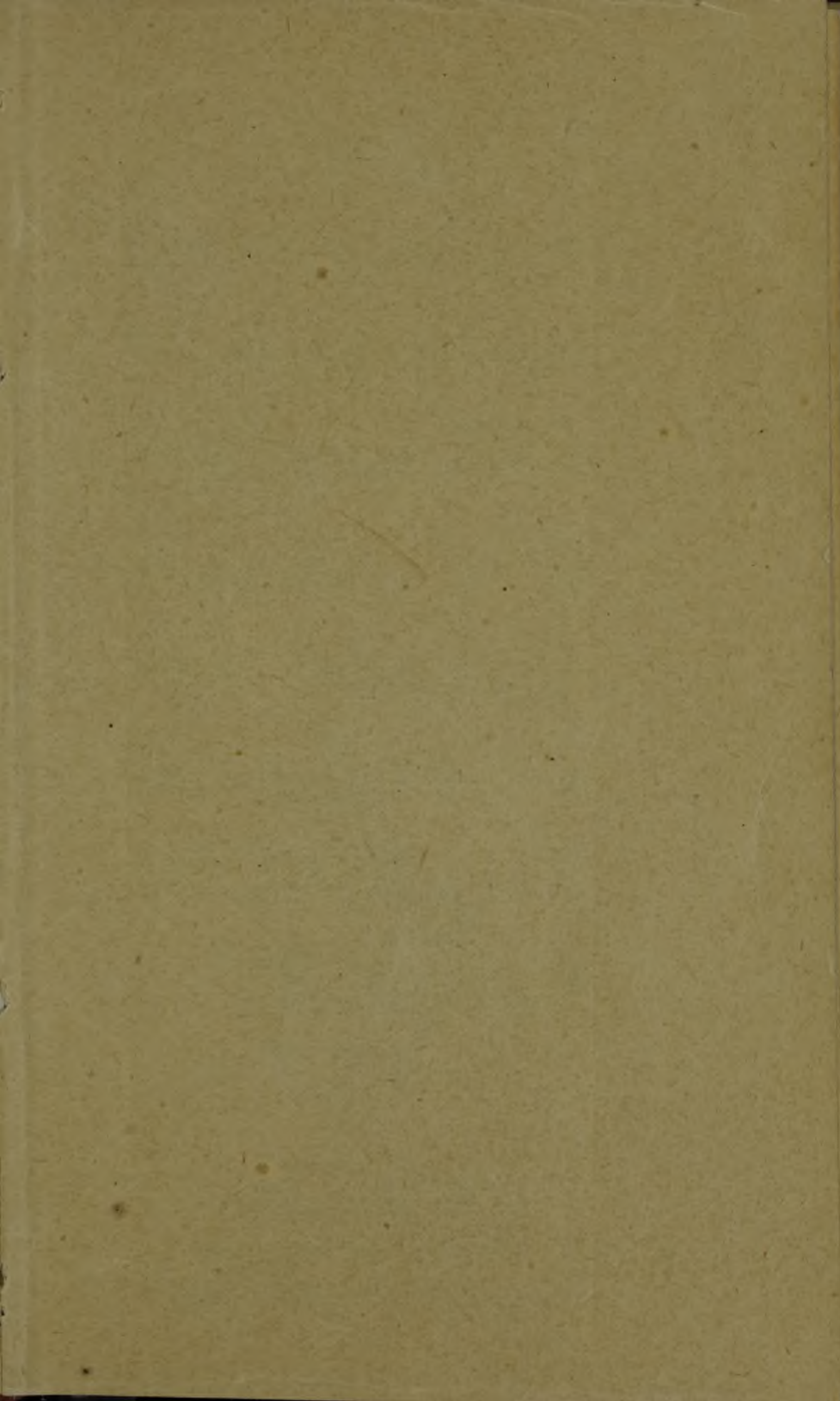
نداء من ملا الاعلی بان یا عبد فاقد

فداء فی سبیلنا وانا قبلنا وکان

الامر مقضیاً فی غرة سؤال ١٢٢٢

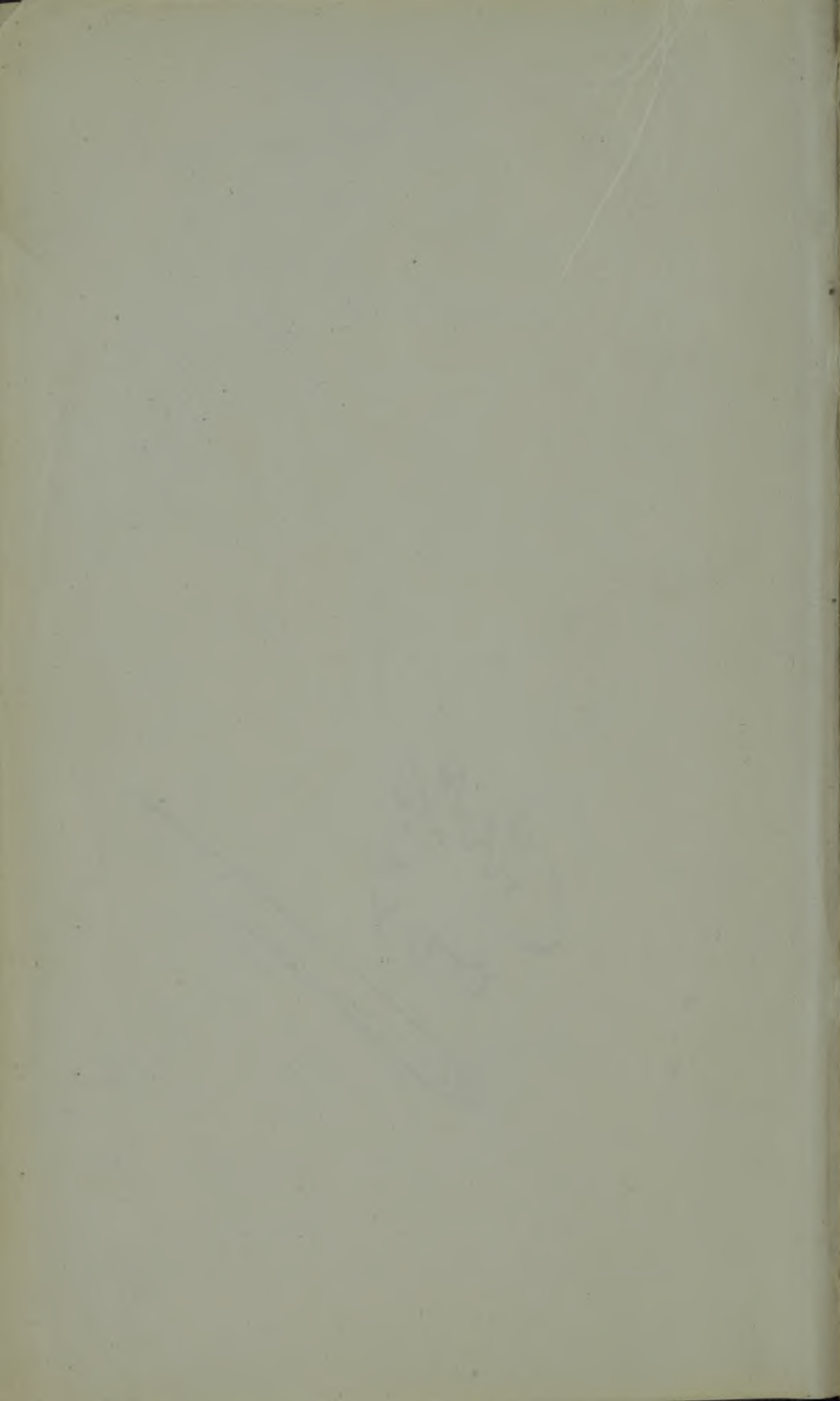
فرغ
 من كتابه
 كاشفة المسكين
 حرف الزا: يوم الفضال
 يوم القول من شهر السلطان
 من سنة الهامح من
 ظهور نقطة البيا
 روح ماسوق
 فداه

١٣ شهر رجب
 ١٣١٠ هـ من الهجرة النبوية
 على مهاجرها الف نكاح وحنين
 والمحمد لله وفقتي لا تمام حمد ابلق لساحر

Рынок Котел - 700

1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 25

